

גיליון 00003: שנה 02014

נחמה ורחצי

קפה של שכונה

הָבָה לְהַבָּא

++++ בְּרֹאשִׁית

\$\$\$\$ שְׁמוֹת

וְיִקְרָא וְיִקְרָא

***** בְּמֶדְבָּר

זִזְזִי דְּבָרִים

***** חָלָל

גיליון 00003: שנה 02014

וויאג'ר 01: 18,923,890,248 ק"מ מזרחה מהמזרחי
וויאג'ר 02: 15,426,208,442 ק"מ מערבה מהערבי

עורך: עודד כרמלי | **ס. עורך:** רעואל שועלי

מערך: ג'רמי פוגל, תמר רפאל, ינקי מרגלית
גבריאל מוקד, יואב עזרא, רועי כספי

עיצוב גיליון ופרסומות: Uber | uber-nice.com

דימויים אורחים: יוניל (עמ' 19), אסנת פייטלסון (עמ' 44, 62)
ענבל לפידות (עמ' 50-51), רוני בר (עמ' 58-59)
רותם מקרית גת (עמ' 78-79), טל בלוטוך (עמ' 86-87)
שירי ורד (עמ' 88)

פייס: הבה להבא

מייל: HavaLeHaba@gmail.com

בסיוע וחמיכת העמותה
ליצירה בדיונית ע"ר 58-052-0864

UTOPIA

07:30-01:00

א'-ג'

07:30-02:00

ד'-ה'

07:30-19:00

ו'

09:00-02:00

שבת

03-6852326

-

אחד העם 144

פינת כיכר הבימה 2

למה דווקא שירה? כדי לחסל את המציאות

לילה אחד בקיץ 2011 ריססנו כתובות נאצה על בנקים בשדרות רוטשילד. כך, למשל, על שמשות סניף בנק דיסקונט ריססנו "68 שקלים דמי עמלת חריגה? נתלה אתכם בכיכר העירו". אבל למשורר, כפי שהיטיב להדגים המשורר רעואל שועלי, כלים משלו למחאה: שועלי ריסס על שמשות בנק לאומי את המילה "בנק". כן, הוא קרא לבנק - "בנק"! כי אין איום מפורש יותר על עצם קיומו של משהו מאשר קריאה סתומה בשמו.

אנחנו כותבים שירה כי שירה היא הסתומה באמנויות. סיפור על בנק יתאר את סניף הבנק, יגולל את מעללי פקידי הבנק וכיוצא באלה פרטים, עד שמלאות הסיפור תמלא את אפשרות הבנק בחצץ המציאות. כל סיפור על בנק - ביקורתי או בדיוני ככל שיהיה - סופו לתקף את מציאות הבנק בלהג אינסופי. רק השיר יכול לקרוא לבנק "בנק" ולסתום את הפה שם.

כי השיר אינו מוכשר לתאר או לגולל שום דבר, בקושי את עצמו. השיר מרוכז בעצמו ומאוהב בעצמו וחושב אך ורק על עצמו. ובדיוק בגלל שהשיר כל כך מלא בעצמו - אין מוכשר ממנו לבטל עולם ומלואו. רק השיר יכול לחסל את כל המציאות באבחה אחת של השראה מתוקה של אחד, חזי לסקלי: *אֵין דְּבַר בְּעוֹלָם / לְבַד / מֵאֲמָנוּת. / אֵין רָעַב / אֵין מְדִינִיּוֹת / פְּנִים וְחוּץ // אֵין גְּהוּקִים וְשִׁהוּקִים / אֵין וְרָדִים / אֵין נְעִלִים לּוֹחֲצוֹת / אֵין אֲצַבְעוֹת נְפִלְאוֹת יְדֵיִם מְצוֹיְנוֹת אֲצַבְעוֹת נִהְדָּרוֹת // אֵין מְחִית תְּפוּחִי / אֲדָמָה // אֵין גֶּשֶׁם, אֵין שָׁרֵב אוֹ פֶּחֶד / מוֹת. רַק אֲמָנוּת.*

במובן הזה, שירה היא אכן אמנות ליודעי ח"ן: היא מתייחסת למציאות רק במינימום ההכרחי כדי להפוך את ההתעלמות ממנה להפגנתית, כלומר למשמעותית. יתכן, למשל, שחייזר מוכשר יוכל להבין דבר או שניים על המציאות שלנו מקריאה ברומן היסטורי, אפילו מרומן מדע בדיוני. אך ספק אם אי פעם יעלה בידו להבין מה ההרבה הזה שתלוי, משום מה, במריצה האדומה של ויליאם קרלוס ויליאמס.

וספק אם אנחנו עצמנו מבינים מה ההרבה הזה שתלוי, משום מה, במריצה האדומה של ויליאמס. מה שכן, אנחנו מבינים שכל מה שתלוי במריצה הריהו משוחרר מכל שאר השלשלאות שחישלנו במרוצת השנים. כי מה שתלוי במריצה אדומה וכמה תרנגולות בגשם אינו יכול להיות תלוי במערכת הבנקאית. ואם הרבה מאוד תלוי במריצה אז מעט מאוד תלוי במערכת הבנקאית. רק בשירה די במבט חשוף אחד במריצה אדומה אחת כדי להפוך לחיזר מוחלט לגבי בנקים.

לא במקרה הטענה השגורה ביותר כנגד כל הצעה לשינוי המציאות בישראל היא "המציאות הישראלית". כי מציאות לא ניתן לחסל מתוך עצמה - יש לעוט על אי המציאות, ולכל הכיוונים, כמו רוח. כי אין בכלל ספק ששירה מינורית, לוקלית ופרוזאית מתארת טוב יותר את מציאות חיינו המינורית, הלוקלית והפרוזאית - אבל שירה אסקפיסטית מתארת טוב יותר את חיינו כפי שהם יכולים להיות, אם רק נבין שאין בכלל אסקפיזם בעולם, רק אפשרויות שגורות יותר ופחות.

אם לצטט את רוברט מוסיל, אנחנו קוראים "לחסל את המציאות", "להגיע לדיוק פנטסטי בניגוד לדיוק פדנטי", "לעשות היסטוריה של אידיאות ולא היסטוריה עולמית", ובסופו של דבר "להשתלט על אי המציאות, עד שאולי אפשר יהיה לחיות כאילו אין אתה יצור אנושי אלא דמות מתוך ספר, שהסופר השמיט ממנה כל שאינו מהותי כדי שהנותר יתגבש באורח מגי". ולהשמטה הזאת אנחנו קוראים שירה.

נסיגה תמר רפאל

1.
חברים, אני מדגימה שיש בְּעִירָם מְלֵא הַיָּד
מְלֵא עִירָם.
מְבַרֶּקֶה וּדְבִיקָה וּמְדַבֶּקֶה מַזְעָה וּלְבָדִי מְלֵא
וְהָאוֹרוֹת הַחֲשֹׁמְלִים דּוֹלְקִים אֶף שְׁאוֹר בַּחוּץ כְּלוֹמֵר בְּעוֹלָם
כִּי כְּבִיתִי אֶת הָעוֹלָם.

אַתָּם לֹא כָּאֵן לְהַדְבִּק
בְּזַעַת אִפִּי
עֲאֻלָּק אִפִּי, אַתָּם לֹא כָּאֵן לְהָרִיחַ
אַתָּם לֹא כָּאֵן אֶת הַזְעָה שְׁלִי, אַתָּם שָׁם
יִמָּאִים גְּדוֹלִים
וְאֵנִי מְטַפַּחַת כְּחֻלָּה מְנִיפָה הַזְדַּקְפוֹת פָּנִים חוֹלָה
וְלִכְאוּרָה יֵשׁ יָם.

הִנֵּה הַיָּם וְאַתָּם יוֹצְאִים אֵלָיו וְחוֹזְרִים אוֹ לֹא חוֹזְרִים מִמֶּנּוּ.
לֹא אִמְרָתִי שְׁאֵנִי
רוֹצָה לְהִיזֹת פְּנִינַת אֲבָק עַל הַסַּפּוֹן.
אַתָּם קָמִים מֵאֲחֵר וְחִיִּים בְּלִילָה כָּל הַפְּבּוֹד
לָכֶם וְלִי־רַח הַמֶּלֶא יִמָּאִי עוֹלָם
קָמִים מְקַדֵּם וְחִיִּים בִּיּוֹם
סָחָה עֲלֵיכֶם יִמָּאִי עוֹלָם מְעִיפִי עֲפִיפּוֹנִים בּוֹלְעֵי אָדָם
נִאֲנַחְתִּי פוֹל סְרָאוּנִד סוֹבֵב מְלֵא אֲבָל לֹא בִקְשָׁתִי
לְהִיזֹת פְּנִינַת אֲבָק אֲתָכֶם
לֹא בָּאתִי לְסַפּוֹן הָזֶה, יֵשׁ לִי דְבוּר אַחֵר אֲתָכֶם, אֲנִי
מְקַשֶּׁיבָה וּמְדַבֶּרֶת
סַפּוֹנָה מִמּוֹל מְדַבֶּרֶת וּמְקַשֶּׁיבָה וּמְכַבֶּסֶת לָכֶם
אֶת דְּבָרֵי הַחֲכָמָה כְּבִיסָה יְדֻנִּית וְרִדָּה.
וְגַם תּוֹלָה לָכֶם בְּשִׁמְשׁ.
וְעוֹרוֹתִי מְחַקְלָפִים וְשִׁאֲרֵי מְתַרְחֵב וּבְשׁוּרֵי רֶקֶב.
מָה לַעֲשׂוֹת שֶׁלֹּא לְמַדְתָּם אוֹתִי לְהִגּוֹן
עַל כּוֹכְבֵי יָם
הִגְנָה מְלֵאָה מִפְּנֵי בּוּעוֹת רֶקֶבּוֹנִם
שֶׁל זָעָה וְזָרְעֵי דָם
(עַל כּוֹכְבֵי הַיָּם).

2.
אֵין סִיטוּאָצְיָה.
עֲכָשׁוּ בְּמִגְפּוֹן: אֵין סִיטוּאָצְיָה! בּוֹא רָאָה בּוֹא רָאָה בּוֹא רָאָה
אֵיךְ כָּשֶׁל הַבוֹרָא
לְבוֹרָא סִיטוּאָצְיָה, צָאוּ רָאוּ צָאוּ רָאוּ צָאוּ רָאוּ
כַּמָּה הִיא אֵינְנָה.
אֲבָל בְּאַמַּת שֶׁאֵנִי
עִירָם מְלֵא וְהָאוֹרְגָנִיזְם הַחֵי שְׁלִי
נָקִי מִיָּם. אֲנִי מְדַבֶּרֶת אֲתָכֶם עַל רִצְפַּת אֶגֶן שְׁחוּרָה
מְחַפְּרָקֶת עַל רִצְפָּה שְׁכוּרָה
בְּזָמַן הַיָּמִים הַמְּחַחֲמָמִים וְהַבְּעֻבּוּעַ
הַלּוֹחֵשׁ עֲאֻלָּק פִּתְיוֹן עַל הַצּוֹאֵר:

לַעֲצוֹר לְאַסּוֹף אֶת הַזְעָה לְהַשִּׁיט בְּהַ דְּבָר
וְרֶק אֲזַ
לַעֲצוֹר אֶת הַזְעָה,
לַעֲצוֹר לְאַסּוֹף וְאֲזַ בְּכָל זֹאת לַעֲצוֹר לַעֲצוֹר:
לַעֲצוֹר אֶת הַזְעָה.

3.
אֲזַ אֲנַחְנוּ עִיר חוֹף וְהַפֵּל
אֲבָל אֵין לָנוּ יָם.
אַתָּם לֹא יִמָּאִים
וְשׁוּם סְפִינּוֹת לָכֶם.
אַתָּם מְקִיזִים דָּם חֲלִי אֶפֶר
בְּחִלּוֹנוֹת צִ'ט
וְהִרְאוּ לִי מְטַפַּחַת
שְׁהוֹפֶכֶת יֶרֶקָה כְּשֶׁהִיא נוֹכַחַת.

וּבְכָל זֹאת אִם כָּבֵר
נִשְׁאַרִים לְנוֹפֶף עַל הַנֶּמֶל
אֲזַ רַעַשׁ גַּל גְּדוֹל, בְּחִיָּאת
תָּן לִי לְצִ'וּטִט לָךְ
דְּבִיר קָטָן.
הַנְּסִיגָה הַזֹּאת אֲחֵרֶת:
מַלִּים בָּאוֹת לְהַמְחִק. עַל הַבֶּטָן זָרַע נִכְלָם.
בְּאַמַּת שֶׁבְּכָל הַסַּפּוֹר הָזֶה אֵין יָם.
אֲבָל (אֵיךְ לְהַגִּיד אֶת זֶה
בְּלִי לְלַכְלָךְ לָכֶם אֶת הַבֶּטָן?)
עֲלִי לְהַפְלִיג כְּלוֹמֵר הַפְּלִגְתִּי.
אֲנִי לֹא כָּאֵן

9
88

8
88

תמר רפאל

כְּשֶׁזָה קָרָה בְּלִית בְּרָרָה לְקַחַת אוֹתִי
לְרַחוּב הַסְחוּרָה הַגְּנוּבָה וְאָמְרוּ לָנוּ לְבֹא מִחֵר
לְרֹאוֹת אֶת הַפְּגָרִים מוֹבְלִים אֶל הָאוֹר וְלִבְחֹר.
הֵינּוּ צָרִיכִים לְהֶאֱנֹחַ אָף לֹא
נֶאֱנַחְנוּ כִּי בְּרַחוּב צַר וּבִמְדָּר צַר וְהֵינּוּ בְּסִימָבִיזָה עִם הָעֲקוּרִים
וְעִם הַפֶּרֶת הַסֵּדֶר הַטּוֹב וְהַכִּי גְרוּעַ זֶה שְׁמַחֲזִירִים אוֹתוֹ לְמָקוֹם פָּרוּם
כָּאֵלוּ כָּלוּם.

הוֹנֵסְנוּ אֶל בֵּית וּבִלְיָלָה דְּבִרְתָּ
וּבִבְקָר אֲמִרְתָּ: לֹא דְבִרְתָּי.
בְּלִילָה אֲגִרְפֶּת בְּאוֹר וְיִתּוּשִׁים
אֲרָכִי רִגְלִים הִתְיַשְׁבוּ וְקָמוּ וְהִתְיַשְׁבוּ לָנוּ
לְנֻקָּב אוֹתָנוּ וּבְצִדְקָה,
וּמִרְבַּ צֶדֶק לֹא הוֹדִינוּ פַעַם אַחַת
שְׁאֲנַחְנוּ כּוֹעֲסִים וְלֹא קָלְלָנוּ שׁוֹם אִמָּא
בְּגִלָּל הַצִּדְקָה, אִפְּלוּ לֹא אֶת מַלְחָמוֹת הָאֲחִים
שְׁעַכְשׁוּ בְּאִשְׁמָתוֹ אֲנַחְנוּ צָרִיכִים
לְחַזֵּר מִחֵר חֲדוּרֵי עֲשָׂתוֹנוֹת
וְלַעֲמֹד בְּתוֹר בְּאִיזָה חוֹר
וְלִתֵּת לְזַעֲוֹת וּלְזִהְיוּמִים לַעֲשֹׂת בָּנוּ, אִם כָּבֵר
נִגָּזָר שְׁנֵהִיָּה כָּאֵלָה גְּנוּבִים
וּמְנַקְּבִים וּבַעֲלֵי זְכִיּוֹת יִתֵּר וְאִין מִי שִׁישְׁתָּה
לָנוּ אֶת הָאֲרֶס מִן הָעֶקֶץ מִן הַכֶּתֶם
הָאָדָם בְּעוֹר הַלָּבָן הַמְּנִיָּאק
שְׁמַגִּיעַ לוֹ שִׁיגְנְבוּ לוֹ
וְאֲנַחְנוּ לֹא מְדַבְּרִים אֵלָא
בְּקֻצוֹץ הוֹלֵךְ וּמַחְרִיף שֶׁל הָאֲנָחָה שֶׁהִלְכָה
אִיפֹה שֶׁהִלְכָה הָרוֹחָה.

כְּשֶׁנִּפְרַדְדָנוּ בְּלֵהֶב הַצֹּהָרִים, נְפֹלְאוֹנִים, כְּלוֹמֵר
כּוֹבָשִׁים נְמוּכִים עַל מְרַכְבוֹתֵינוּ
וְעוֹד גִּלְדַּת תְּלָאוֹת וּבְדִיחוֹת בִּינֵינוּ
עַל גֶּרֶד אֵינָנו לְהַפְכָנוּ
מְזוּגִים זֶה בָּזָה
וְרוּוִי סְלִיחָה מֵרֵאשׁ,
לֹא נִפְלָנוּ אֲבָל גַּם לֹא הֵינּוּ פְחוֹת שְׂדוּדִים

אמיר מנשהוף

בַּחוּץ אֵין הַסְעָרָה שׁוֹאֶלֶת לְמִקוּמָה שֶׁל רוּחַ
אֲבָל שְׁקִיעָה מְפַלֶּת אוֹר אָדָם
וְהַטְּבַע הַשְׁחֵרָחַר עוֹלָה מִצְמִיחַ
מַחֲשָׁבוֹת מְזֻהָבוֹת
שְׁאִין לָהּ מַגֵּעַ:
אֱלֹהִים רוֹקֵד וְקַל
עַל צֶמֶר הַפִּלְדָּה שֶׁל הַשָּׁמַיִם

בֵּין אוֹר לְגֶשֶׁם
וּבְרֵד לְחֻשְׁכָּה
קוֹר אָדָם יֵרֵד עָלֵי הַלִּילָה
יִנּוּט לְפִתּוֹחַ הַחֶזֶה לְכָל כּוֹוֹן
יִפְלוּ גַם עֲנָפִים

כְּמוֹתָךְ אַחִי הַקָּל
רוּחִי רָטוּט וְהֶרְסָנִי

בַּחוּץ הִיא מִשְׁתַּפְּשֶׁפֶת בְּעֵנָן בּוֹרֵק שְׁבוּר
מְשַׁחֶקֶת בְּרַעֲיִדוֹת דְּקוֹת שׁוֹרְטוֹת
וְנִזְרָקֶת כְּפֹרְפֵר גְּדוֹל

11
88

10
88

-

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

אמיר מנשהוף

α

עוד ערב עלוב בעולם
שאלהים מיפה בעורבים
אפרים פותחי גרונות
פותחי כנפים הם שחרים

עלעלים מחרישים שסביבנו
תכשיטי העולם הם שעלינו נופלים
קשלג חם ושחר

עוברים בגופנו מסך
של אפר פרורים
גם כאן האפלה

מאות כנפים שידינו יודעות
נפתח מעל החשך השני -
ירחף אלהים בקצה העין -
ונקרא לצפרים

$$\frac{12}{88}$$

$$\frac{13}{88}$$

אמיר מנשהוף

α

תלויה הנפש כשחוטא מהליקה
יודעת שקפיה שעברו כמותה
יודעת שקרים ושכחות לכאורה
אתה עוצם שוב עיניך
כל הלילה מאיר על הנפש שלך
דקה ובשרית
בלי עינים
בלי פה ואגרוף
תלויה עליך כשחוטא

—
הר סיני 2, תל אביב

המעשה במלך שהוחלף במוצא להורג

רועי כספי

מהנוכחים בקונצרט מיועדים היו אחדות אם לא עשרות להתפגר לפניו, אולם לחיים כללים משל עצמם - הביאו רופאים, הכניסו אחיות - יצא הכלוב לתור אחר הציפור, או משהו כזה. שאלו אותם, אל תתביישו, איש לא מחכה בתור בסיפור הזה: *מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן*. אין זה עיסוק בתורת ההיגיון, שאלו, אל תבושו, זה לא שיעור. אל תאשימו: הטיימינג לא מִשֵׁו. שאלו אותם כבר, שאלו - מי ימות ראשון; הצעיר או הזקן. זה גם לא מבחן בסטטיסטיקה. *כן, אחת*: נכון, הצעיר צועד אל עבר מותו ביתר שאת, מחוכם, אבל לא! אין זו סוגיה מתחום הפילוסופיה. *כן, את*: הצעיר יכול להיהרג בתאונה, אף זה נכון; אבל למה שתרצי להמית לי אותו בשחר אביבו; גם אין זו תהייה מחקר האקראי. בסדר, אני מבין, אתם עייפים, לגילכם; אנסה לפנות לשאלה זו מכיוון אחר, אם אתם מרגישים מעט שלא בנוח עימה, חמודים. *קונצ'רטו לכינור, צ'ייקובסקי* - הברז שבכור ביתו דולף, טיפה מחכה בתורה שטיפה תיפול ותפנה לה מקום ליפול גם. אם תטו אוזנכם לקול טפיפה; לברז הדולף בכיור הבית - לא בשטף נסחבים המים מטה, אלא בקטיעות עצורה, מאופקת, אולי טיפה דוחפת את הטיפה שלפניה כמו הפינגווינים שמשליכים זה את זה מהצוק - תבינו שזה כמו לחפש חדר בעיר: צעיר מחכה שצעיר אחר יפנה דירה - סופֵר יקרה, והתקרה מקולפה - וחדר הקישון קטן - ויכנס אליה ויעמול כמו נמלה, או כמו חמור - כדי שיוכל להשכיב בחורה ולגעור כמו חמור, והיא כמו חמורה, כדי שיוכל קצת שקט חמור, כדי שיוכל לכתוב, אבל לאכול לא יאכל. אולי רק באחד מדוכני הפלאפל, שהם כמו פלא בעירנו. לא שכחתי, כתבתי: *קונצ'רטו לכינור, צ'ייקובסקי*, יצירה וירטואוזית שניגנו באותו ערב בביצוע ז'נין ז'נסן, והתזמורת עדת מלאכיה או שדיה. שדיה, מלשון השדים שלה; מה, צרכני פורנו חביבים, צריך לנקד לכם הכל; למרות שיש לה שְׂדִיִּים שְׂדִיִּים, היא אלוהית, שמיימת ממש. למקצב שירת ילדים החליקו הרוחות המנשבות מכיוון שדרות רוטשילד על זכוכיות דלתות הכניסה - אין לכם כרטיס ואין לכם כרטיס - וחשכת לילה שצלילים בה נשמעים ביתר דיוק - היינו ילדים היינו משחקים סבתא חושך, רק כדי למצוא *זה את זו* בחשכה ולגעת, ובטעות למעוד ולחבק, להניח ליד המקרה לגעת במקומות שלא היינו מותרים לגעת בהם באור. וכעת, צעיר הולך מושיט יד ונוגע, וזה נגמר בגופים ערומים לתאורת שולחן - וביום, שיש לו צבע של פרוות שפנים, מנתרת שפנה לעבודה כדי שתוכל להושיט בערב יד, ולתפוס שפן אחר. כך יוצא ששפן שגזרו נתפס בערב הוא אותו שפן שגדל איתך באותה גינה, שיחקתם יחד באותו ארגז חול, רחצתם באותה גיגית; והשפנה, שיש לה תמיד ניחוח זר, היא שפנפנה, והשפנים תמיד

16
8817
88

שפנים. *קונצ'רטו לכינור של צ'ייקובסקי*, הצעיר עם שאר הצעירים החלו מתמקמים בפנים הפטיו, אחדים מהם בעמדת מכירת הכרטיסים, ואילו הוא בדוכן מכירת התוכניות לקונצרט עם הקופה השחורה במרכז הפטיו. על משענת כיסא פלסטיק אפור נתלה מקטורן שחור שנלקח בירושה מאביו שנפטר לפני כמה שנים עוד כשניתן הוא עצמו כירושה מאביו למדינה והיה חייל בשירות סדיר: עשה מחסומים ובדק אבטיחים של ערבים, אם אין בהם מטען חבלה, ועשה נוהל אלמנת קש. כמו אימו. ותאורת פנימו של פטיו מנוצלת, מוצללת, כאילו עוברת דרך ריבואות פרגודים, כאילו דרך סדינים לבנים מוכתמים היא עוברת; סדינים משתלשלים מטה דרך חלון מסורג מתאו של אסיר; יורדים כדי להעיד על כוונת מילוט; כאילו בין שני גופים דבוקים מיוזעים באמצע משגל נורא היא עוברת התאורה, כאילו לילות יוצאים דרכה ומתוכה, חשכה מתעבה דרכה עוברת במקום שתהא מאירה לעד, היא שולחת שליחים רכובים על סוסים אל המלך לומר שתיתכן מתקפה - *מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן* - *קונצ'רטו לכינור, צ'ייקובסקי*. קדימה, אתם מפצירים - כתבת הרבה, ודבר לא אמרת, חסוך מאיתנו, הגע כבר לעיקר. איך לקרוא אותך, שואלים, אתם רוצים לקום וללכת - יש לכם דברים חשובים יותר לעשות, לכו, עשו - למספר דרכיו שלו להגיע לעיקר, וזה ניכר, כי מוזרה היא מלאכת הסיפור. *מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן*: שכחתי לספר לכם איזה רמז בנוגע לצעיר שיעזור בפיתרון החידה, על שהלך לזונה באחד ממכוני הליווי, שכרטיסי הביקור שלהם זרוקים בכל רחבי העיר, אחר שהיה שיכור, ואחר שנזנח במרתף של מועדון בידי חברים שהלכו לחפש משהו לאף, ויצא משם בעד דלת בניין כבדה כי לא יכול היה עוד לחכות. אז הסתובב באותה שעת בוקר מוקדמת ברחוב המסגר, לפרקים רץ עד איבוד הנשימה, כמו בורח ממשהו, או אל משהו, לפרקים פוסע מתונות בידיעה מוחלטת ושקטה, עוצר רגע תחת פנס רחוב, לנשום, כתם גוף תוך כתם אור; וכך מריצה לעמידה במקום, עד שלבסוף נקלע לפתח מכון ליווי. הייתם צריכים לראות את התועה הזה: משוטט, עקר מכל שליטה, ללא עכבות, שאיבד כל מצפון, כל צלם אנוש. מתוך שיכרות, או סקרנות טהורה, או רצון מוחלט, השד יודע, החליט להיכנס פנימה על שתיים, למרות שתוכו היה על ארבע. ניגשה אליו רוסייה בשנות השלושים לחייה, בשיער שחור ובשדיים גדולים, בעור לבן, דווקא נראית בריאה, והכניסה אותו לחדר קטן עם כורסת עור ואמרה לו שישב; בחוץ, על כיסא, ישב עוד אחד כמוהו, בפנים מבוהלות, חייתיות, חרמן כמוהו, או אולי חובב פרוצות מושבע, מחכה שזה יבחר מתוך חמש הבנות והוא יקבל את זכות הבחירה של ארבע הנותרות. אז הוא אמר לה שרוצה לראות עוד אחת, אז נכנסה אחת מלוכלכת, בשיער נחושת ובפנים מחוטטות, אז אמר לה שרוצה את הראשונה, בקול שליו שניסה לשוות לעצמו. לא אכנס ליותר מידי פרטים, או לשיחה שהתנהלה עם הזונה, שהייתה ארוכה יותר מהמשכב עצמו, אך לא בלתי מעניינת. אמרה לו: אתה נראה פחות או יותר נאה,

עדין, גם הזין שלך בסדר, אין אף אחת שמחכה לך? והוא לא ענה, רק שאל אם היא קוראת ספרות רוסית - ענתה לו בזלזול, כבר קראתי הכל, מותק. היא שאלה במבטא, כשהם יושבים ערומים זו מול זה, אם הוא דפוק, או משו כזה, והוא ענה לה רפה וחיוור, שמאוד. ואמרה לו שבפעם הבאה יבוא בתחילת ערב, לפני בילוי, ואחר כך ישתה, לא לפני - חבל, אתם באים שיכורים, גומרים מהר, ומחר מרגישים רע. הוא לא ענה, כבר מוכן היה לוותר על הכל, חייו נראו כמו ברכת שלום למכר רחוק, עובר אורח, העולה על הסיפון אל יבשת אחרת, לא נודעה, ממנה גם הגיח לקצרה. הצעיר שלנו, חשש גדול לחייו, חודשיים ימים יחשוש הוא לחייו, ולמערכת החיסון, שיקום ויתקומם על חיים שנלקחים - המלך הולך למות. מתי הרגשת לראשונה את אימת המוות. כן, את: אחרי שאמא שלי מתה. סליחה, לא ידעתי. מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן - קונצ'רטו לכינור, צ'ייקובסקי, ואיזו יצירה של ברהמס. כל הפטיו רוחש כמו שלולית במעבי חורשה; חיים זעירים וחסרי חשיבות, אורגניזמים באורגניזמים, בהתרוצצותם חסרת הפטר מכים ברגליים דקות במי-מים בוציים: מאבטחים מחלקים עמדות ובודקים מכשירי קשר, מרחיקים אדם מקשר; כרטיסניות עולות על מדיהן, נראות אבודות ותועות בתוך המדים השחורים, נועצות מחושיהן בצעיר; מלך מודח מלילות העיר, נרקיס שכופף ראשו אל השלולית וראה עצמו כאינספור בקטריות מפורדות ומטומאות. תעז אחת לצאת מחיי שלולית ולדבר איתו, רוסייה צעירה, תשאל אותו על הספר שקורא ויענה לה ותענה לו ותחזור לשאר הכרטיסניות; וכרסו ריקה, וריק הוא מכל עניין ברוסייה. יחשוב על הלילה המתעבה בחוש, מעבר לחורשה, ועל הנשים שחשק בן מתהדקות בתחתונים, יושבות צמוד לירכיים של גברים אחרים, שהם לא הוא, יחשוב על יצירתו שצריך לכתוב, דווקא עכשיו, יחשוב על חייו שהיו ברורים עד שהתעמק בהם, שכמו אופק החלו נכנסים תחת ערפל, תחת דוק של נסתרות, לא בהכרח נעימה, אלא כזו המגרדת כמו נגע דמיוני על העור, שרוצים להיפטר ולגלות את שתחתיו, למצוא כיוון, או פשר, לכן מגרדים ומגרדים, והנגע שלא היה קיים מלכתחילה נשאר ונכנס עמוק יותר, מתסכל יותר; ואיפה יהיה גבול הגירוד לאחר העור ולאחר הבשר ולאחר העצם, אולי הנפש? אבל הנפש אינה מגרדת; היא ענק רדום בתוך רכס הר, שאינסוף מפריד בינו לבין העולם; ואל הנפש צריך לגשת אחרת - כמו מלצר הנושא על ידיו ציפורים - אולם כבר זמן מה מאז שהחל מפחית בחשיבותה, חשב שאולי ישנם רק עור וכפות ידיים ואולי הנפש היא עונש על פשע שלא ביצענו. או משו כזה. מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן. המנצח... ומה עם הנגנים, שואלים? מה איתם, אתם שוכחים שהם הדגמה לשאלה בהתחלה; מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן. לפתע העניין, נפתח התיאבון, מבקשים להפוך אותי למספר בכוח - אבל אני לא מספר, אני מדגים. אתם מתעקשים, מה עם הנגנים; הכרחי לדבר על הנגנים, אתם טוענים. טוב, אז יהיו גם נגנים, מחוץ לז'נין

18
88

19
88

הווירטואוזית, הפעם הצדק עימכם. בחדרים מסתעפים ממסדרונות ארוכים מכוונים הנגנים את כליהם, בזריזות מתמרדת יוצאים הממזרים מכיוון - הנפש יוצאת מכיוון - הגוף יוצא מכיוון - החיים יוצאים מכיוון - הכלים יוצאים מכיוון - הכיוון יוצא מכיוון - איך חוזרים לכיוון - מה היה הכיוון - כיוון למה, שאל הצעיר את עצמו - ואתם רוצים לענות לצעיר, למרות שזאת שאלה רטורית. כן, אתה: אפשר ללכת לטיפול; אך האם אתה מספיק מעניין כדי שמישהו יטפל בך גם בלי כסף? כן, את: למצוא דמות אב חדשה זה לא פיתרון לכל. המנצח... אתם רוצים לשמוע עוד על הנגנים, לא הספיק לכם. אין לי מה לומר עליהם יותר, זו האמת; אבל על המנצח... יכולתי בעצמי להיות מנצח; גם הצעיר חשב זאת עכשיו (אבל מנצח יש רק אחד, הוא או אני!) כשהחל במכירת התוכניות לזקנים שהציפו במשב ריח רע את פנים הפטיו, ריח בשמים מותזים בחדרים עם אגרטלים המצמיחים שושנים מפלסטיק, מיץ בשמים נחקע בין קמטים נשאר שם כמו מים עומדים. לרוסיות ולזקנים יש אותו טעם בבשמים. הוא חשב על ז'נין, וביקש לנצח על תזמורת, על קונצ'רטו לכינור, צ'ייקובסקי, כאן, הערב - בהיכל התרבות, וז'נין תנגן לידו, בקרבה כזו, עד שקשת כינור תיגע לו במקל ניצוח. לו רק יכול היה להיכנס לקונצרט ולראות אותה מנגנת (איר, איך הוא מפספס אותה את הווירטואוזית שלו צובטת הכינורות, ובשביל מה, בשביל למכור לזקנים העבשים האלה - שחיהם נדמים רוחשים יותר משלו, חיים אמיצים של פנאי ועניין - תוכניות, והם שלא רק גוזלים ממנו את החיים הגדושים הסנטימנטליים המרגשים שעל צעיר כמוהו לחיות, אלא גם בידיהם המקומטות מרופטות חוטפים ממנו את ז'נין עצמה; איר, איך הם מושכים בו מתעמרים בו מזלזלים בו מרסקים אותו מכים אותו ונותנים בו סימנים כחולים ושחורים.) גם אז היה בא לידי סיפוק, אם לא בזמן קונצרט אז בחדר דירה, או בשירותים של אחד מבתי הקפה בסביבה, או בחצר של איזה בניין ברחוב הנביאים, מאונן היה אז את חייו. שיצאו ממנו חיים בלבן כי נכנסו בו חיים בשחור. מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן. אתם דווקא אוהבים את הסבים והסבתות שלכם, לא מוכנים שיכתבו עליהם דברים כאלה, הם גיבורים אתם טוענים, חיות שואה נכחדות, וכשהייתם קטנים היו מביאים לכם שוקולדים, וסיפרו לכם סיפורים מעניינים יותר - זו לא תחרות, לי אין שוקולדים. סבאוסבתא של המספר לא הגיעו משם, ומלאכת הסיפור משעממת לו, אבל למד כאילו הגיע משם בעצמו, ולמד לעשות עניין מסיפורים של אחרים, ולהראות כאילו זה הבית שלו, אליו גם הוא רוצה לחזור, מה גם שכל הסופרים הנערצים עליו מהאזורים האלו. בסדר, בסדר, אנסח זאת אחרת: האולם מהודר - הקשישים מהודרים גם - אך ישראלים, כך שאינם יכולים להיות לגמרי מהודרים. בזוגות החלו מציפים המיועדים למיתה את הפטיו; יש וזקן מובל בכיסא גלגלים פנימה עם הפיליפין שלו, יש וקשישה מקוששת יד קשישה, כמו בקבוק משקה קל שהושאר פתוח, וכל הגזים בורחים, כך גם היכל הקונצרטים, לכאן הם

באים, הגזים הגוססים שלנו; אם היו נשמות לאנשים, יכולת לדמיין איך הן על בלימה, תלויות, מחכות בסבלנות להתעופף מן הגוף למשמע החו הנכון - נשמות רגישות, שבא לבכות: תעופפה הנשמות כבר, שיוכל הצעיר שלנו לצאת לענייניו, אל הרחוב, למחות עם אלפי הצעירים האחרים שהחלו פוקדים את כיכר הבימה לקראת הצעדה. חשב שככל שאנו מתכוונים לאהוב את היחיד, כך אנחנו שונאים את ההמון - אנחנו נכנסים להמון כדי לדלות מתוכו את היחיד, ולא נחזור להמון יותר - רצה לאהוב, אז רצה - לא רץ על זה, ישב על זה, בקושי, מול התוכניות, ועשה לעצמו מהומות בראש, במקום לנהום שם, בחוש, ברחובות; מחוץ לדלתות הכניסה, שם דגלים אדומים מקריבים עצמם לרוח, וכל מכריו שם, בחולצות אדומות, וכאן צחנת מיתה; רוצה להיות איתם עכשיו, לצעוק ולחבוק אותם. לא יספיק, הם כבר צועדים, אולי יצטרף אליהם אחר כך; והזקנים חולפים על פניו לכיוון האולם. מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן. מחליקים החיים כולם על הבריקה שבכיכר הבימה; מחליקים ובורחים מכאן; מחליקים ונסים מכאן; גם מחיר כרטיס מברח אותם, לא חולקים איתם, אל השדרות, אל הסתעפויות הרחובות, אל כיוון הים. הדברים כבר מתחילים להתבהר: כמו אור שחר, מתחיל בהססנות, אחר כך נועז, זרע שנשפך על חזה אישה - משקיף את החזה, מנצץ אותו, ואישה עומדת באור שחר, והאור על חזה מנצץ, ושדיים של אישה נמתחים, אין צל כלל, כמו הכיכר עצמה לבנה ושקופה, נספג הזרע בעור והאור מנצץ; היא תצלם את חזה, את החלק השטוח שבין השדיים לגומחת הגרון, והזרע שיכול היה להביא לעיניים תכולות, ילד/ה עם עיניים תכולות, הופך לאפשרות של תמונה במוזיאון, לא לגעת, לא אדם. החשש הוא לא שהידיים יכתימו את יצירת האמנות, אלא שיצירת האמנות תכתים את הידיים. מי ימות ראשון, הצעיר או הזקן. מתחיל קונצ'רטו לכינור, צ'ייקובסקי, מחיאות כפיים וכו' וכו', איש לא מת בסיפור הזה, איש-איש בביתו ימות, בבית החולים, בשלו - אנשים יודעים לחכות לרגעיהם האחרונים; אינם עושים בפומבי את מותם, כמו שיעול טורדני העומד במעלה הגרון, מחכה בסבלנות להפסקה בין המערכות, כך גם המוות; הוא אינו נעשה בפומבי, מחכה לזמן הנכון; שהגוף יקרוס, שמערכות העצבים תפסקנה, שהלב ידום; ואולי בשל כך ההתאבדויות כה מרתקות: האופן בו נעשות בציבור, האופן בו מוות מגיח באלימות, ללא רסן. איש לא ימות הערב, לא לפי טבעו ולא בדרך התקוממות על החיים וכזבם, לא כאן, בביתם אולי, אין לדעת, בהיכל הזה לא. הגסיסה מתרגשת אצל הזקן כמו אצל הצעיר - השיעולים עדי, תחושת ההחמצה, אימת הכישלון כמו שיעול תקוע בגרון. לאן אתה הולך? אתה יוצא מההיכל אל הכיכר; אל השממה הכחולה הנפרשת, מסביבך מתנוצצים אורות בית הקפה, התיאטרון השדרות המכוניות, אולי מפנסי מכונית בה יושבת ז'נין עצמה, ולצידה נרתיק הכינור - אולי אישה אחרת, אך גם ז'נין לא מעניינת אותך כעת; לא כינורות, לא דבר, עיף. אתה עומד שם לכמה רגעים, כחסר עניין, לאחר השתהות קלה אתה צועד אל הבריקה, המים מגיעים מעט תחת גובה הברכיים; אתה עומד שם בבריקה הדקה הזו כפי שעומדים במעלה גרם מדרגות נעות, וצולל.

מוביל, מיסיסיפי

רעואל שועלי

α

רעואל שועלי

מוביל, מיסיסיפי. איני יודע איך אני יודע
אחד מיסיסיפי, הזמן עבר היטב, איני יודע איך אני יודע
איך יודע מוביל לידע
איך יודע מיסיסיפי
איך יודע מוביל להפליג במיסיסיפי המאט עד שם אני יודע
איני יודע באמת
אמת, איני יודע איך פועל המיסיסיפי ופזרק דוקא במוביל
שיודע לקבל
כאחד מטען רציף
מוביל, מיסיסיפי

[אם כך ובקול אחר, מפנה יותר]

מוביל רציף למיסיסיפי
גש נהרה מיסיסיפי
מים שק רציף
שם לוחש
איני יודע איך
אין גבול בין מוביל, מיסיסיפי

אל תקח מה שלא תוכל לקחת
את היערן יש לקחת, כמובן, אל קצה היער
עורבא, קוראים לו, והוא מת מזמן מהכשת נחש. אבל לך יש עוד זמן
בינתיים על מכל אחד יש לקחת את היערן לקצה היער
בשביל לחזור יש לקחת מכל נוסף
ובכך להערים על משקל השנדר, הנהג והיער
ולכן יתכן שיש לקחת עוד מכל אחד
הנסיצה לא קצרה. השיחים זרדים
האבנים גוססות בגלגלים
והיערן, בזמן המיעד לחזרתו, נחג חג הנהגים בנהיגת עצים סביב היער
הנהגים לא באים. היערן ביער כמובן
הוא עורבא ואין בו עוד זמן

מסבת המשתף בעולמות
מועדת לעלילות מפתלות כל כך
בהכרח
עד שלאורחים מפות-יחסים
לבסוס החלטות
אף לאור
ההשתפפות העקרונות
לאור
ההתכה הגרעינית מפני השמש
על פנינו
אנו קוראים:
קומי אמן ביולוגית
יונקים חוששים באונקולוגית
בביתן המניקות
מסבת חיים
מסבת חיות
המשתף בעולמות

עודד כרמלי

א

אני רכיבים טבעיים בלבד
את רכיבים טבעיים בלבד?

מכוכבים טבעיים
מכוכבים טבעיים לבד

אני מאה אחוז טבעי
את מאה אחוז טבעי?

תשבעי
תשבעי

והחידקים הפרוביוטיים בעדי
החידקים הפרוביוטיים בעדך?

אז אני נגדם
מעכשו בדם:

מתכוון חדש
בטחה מנצחת

27
88

עודד כרמלי

α

שומע ני שומע
שירה
אי אומרת זה גננת
ני אומר מפגרת
אי אומרת מי, אני
ני אומר לא, הגננת
או שני שומע
חריקה
ואי אומרת זה גלגלת
וני אומר זה דלקת
מפרקים נוינית
בברך נאקה
כי שומע ני שומע
אמבולנס
אי אומרת זה
אמבולנס
דופלר דופלר דופלר
ני אומר זה ה
אמבולנס
דופלרדופלרדופלרדופלר
והנחתם קוף
עם מחט בא
שתרגיש
שפעם אחת תרגיש
מה שני מרגיש
שומע שתרגיש
מה שני מרגיש
כשני שומע רואה מרגיש
מין
וני לא יודע
אם זה
אנחנו
או מה
שאנחנו עושים

$\frac{29}{88}$

$\frac{28}{88}$

בחרף הקשה
זה עשרים שנה
ויש אחד כזה
בערך כל שנה
אתה רואה
בני אדם עמודים
בני אדם על עמודים
בני אדם בנידות
נידים בחרוף
עובדים אתה רואה
אין שביתה
אין שבת
אין שלום
ועץ נופל
אבל בני אדם לא
יורדים מהעץ לא
יורדים מהארץ לא
יורדים מכדור הארץ
גם לא
בחרף הקשה
זה עשרים שנה
ויש אחד כזה
כל שנה
אתה רואה
בני אדם
עומדים בזה
אתה רואה
בני אדם
מה אתה לא רואה
אתה לא רואה
קפודים
קפודים אתה לא רואה
קפודים איפה
איפה יונה איפה עורב
בוב אחד
לרפואה למח
פלב אתה לא רואה

עודד כרמלי

α

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

(הוראות הפעלה למתלהם)

הזאב את כלבי הבית המנומנמים
 לשף והזכר להם את שרשיהם, את ניביהם
 פתה את דמיונם
 מלא את נחיריהם
 דגדג את בלוטות הרק
 קבץ אותם כעדת מעריצים
 הגבה עצמו
 הזכר את מלות הלחש
 זקר את להטם
 ובאחת
 בפלש המצלמות
 שחרר את המוסרות
 שחרר את המוסרות!
 שגר ושכח:
 טילי-אדם
 יעוטו לבדם למטרותם,
 סגר את חלונך השלם
 התמתק בסכריות המתפוצצות
 התרוח על ספתך הנקיה
 - כל שערות פלגך כבר התנדפו ברחובות

אל הישוב!

בין המפעלים והמוסדות התרבותיים שקמו
 בישראל בעשרות השנים האחרונות, יחשב תמיד

"הנסיך הקטן"

לאחד ממפעלי התחייה, לאחד מנכסי התרבות הראשוניים החשובים
 והיקרים ביותר לכל אדם בישראל. "הנסיך הקטן" אינו מקום
 תיאטרלי סתם, אלא ביטוי נמדץ ועז, של געגועי העם ליופי, לחזון
 ופאתוס האומנותי הישראלי שהיה חבוי בעמקי נשמת האומה במשך
 ימי גלותה ובא לידי גילוי עליון במקום זה.

אחרי שנות התהוות, לבטים, מלחמת קיום ומאמצים, אחרי שנות
 נדודים בתפוצות הגולה, בא "הנסיך הקטן" להשתקע ברחוב המלך
 ג'ורג' אשר שימש לו כוכב מדריך עם ראשית צעדיו בעיר הגדולה.

כל אחד בישוב יודע ומעריך מה היה לנו "הנסיך הקטן" במשך ימי
 שהותו בארץ. קשה לנו לתאר עכשיו את חיינו התרבותיים בארץ
 בלי "הנסיך הקטן". בכפר ובעיר, בקבוצה ובמושב, מקבלים כולם
 את פני "הנסיך הקטן" בשמחה ובחיבה.

הישוב כולו מוזמן לחגוג עימנו את חנוכת ביתנו החדש
 אשר ברחוב המלך ג'ורג'; מספר 19

- סרטי חלל בסינמטקים
- תערוכת צילומי חלל
- פעילות למשפחות במרכזי חלל ברחבי הארץ
- תצפיות במצפה כוכבים ברחבי הארץ
- צ'ט עם אסטרונאוט
- שידור ישיר ממינוס החלל הבינלאומי ע"ש אילן רמון

סוכנות החלל הישראלית,
משרד המדע, הטכנולוגיה והחלל
מזמינים אתכם לאירועי

שבוע החלל הישראלי

26 בינואר – 1 בפברואר 2014

ח ל ל כ ח ו ל ב ן

האירועים לציון 11 שנה לאסטרונאוט
הישראלי הראשון אילן רמון ז"ל

הצטרפו אלינו בפייסבוק:
facebook.com/IsraelSpaceAgency

פרטים מלאים באתר סוכנות החלל הישראלית
most.gov.il/SLH/spaceweek

החיים לנפשם. החוק, לכל היותר, מבטיח תנאי חיים ושוק נאותים.

אלמוות מחשבות

שיר חכם

← כל מה שחי מוסדר על ידי חוקים. חוקים הם לא רק חוקי המדינה, המשפט, הטבע או הלשון, אלא מה שקובע באופן כללי את מה שאפשרי ובלתי אפשרי במערכת ישים מסוימת. חוק, אם כן, הוא צורת יחס יסודית אל החיים. הוא קובע את אופי המגע המותר של חיים בחיים ושל כוח בחיים, מגן על החיים וקובע את גבולות נוכחותם ופעולתם. ואילו חיים הם כל מה שמתפתח, משתוקק, מועד לסבל ומאויים – וגם כל מה שחוק עלול לחסל ולעוות או לטפח ולדרבן.

← את מושג החיים הרווח היום מסדיר חוק הסופיות: מחזוריות וחזרה, אותם מנגנונים ששולטים גם בשוק הגלובלי וגם בחיים הביולוגיים. וכפי שהקפיטליזם משאיר את השוק לנפשו, כך הפוליטיקה המודרנית מפקירה את

← מה שנעדר היום באופן מחשיד מהזירה הפוליטית הוא הרעיון העתיק בדבר כיוון החיים הביולוגיים לקראת טוב קולקטיבי. בשביל לעורר את הרעיון הזה מחדש, אנו קודם כל זקוקים למושג חדש של חיים, מושג שאינו נשלט על ידי חוק הסופיות. החיים הללו צריכים להיות מובנים, לפיכך, כאינסופיים.

← הריבונות המודרנית מתייחסת באופן פרדוקסלי אל חיי הנשלטים: החיים הם מה שנלכד בחוק דרך הקאתם החוצה, מה שמוטבל לסדר המשפטי מבלי להיות שפיט בעצמו, כהפקר המועד למוות. לחוק החיים הזה הפילוסוף ג'ורג'יו אגמבן קורא "הומו סאקר", ישות משפטית שהוא מחלץ מהחוק הרומי. הומו סאקר הוא מי שהורשע בביצוע פשע, אך במקום להענישו באמצעות סמכות שלטונית מתירים את דמו: הוא מוכרז כמי שאסור להקריבו כקורבן לאלים, אבל מותר להורגו בלי להיענש. המונח "סאקר" מציין את ההפקרה הכפולה – הן מתחמו

של החוק הדתי והן מתחמו של המשפט הארצי.

←-- אגמבן מאתר את הרגע שבו ההפקרה הפכה ליחס הפוליטי המכריע כלפי החיים ביוון הקלאסית, ובמובהק אצל אריסטו, שמבדיל בין Zoe – הכוח הצמחי, ל-Bios – החיים הפוליטיים. ביוון העתיקה החיים הביולוגיים הוקאו מהספירה הפוליטית, ונתחמו במשק הבית שעל הישרדותו היה אמון אב הבית. בעת המודרנית, לעומת זאת, אותם חיים ביולוגיים הופכים להיות מושאו העיקרי של החוק, ואילו כל שאר אופני החיים נתחמים במשק הבית. שיאו של תהליך זה בהצהרת זכויות האדם והאזרח מ-1789, שהכריזה על אותם חיים ביולוגיים (Nascare) כעל נשאים של זכויות ("כל בני האדם נולדים ונשארים בני חורין ושווי זכויות") והפכה בכך את הנולדות לתנאי המינימלי לכניסה לסדר הפוליטי החדש – הלאום (Nation), מושג שנושא דמיון אטימולוגי ל-Nascare).

←-- במילים אחרות, בפוליטיקה המודרנית הביולוגיה זוכה לבכורה על כל שאר אופני החיים. את פונקציות החיים יש להאריך או לקצר, לפתח או לרסן, לקדש או לתקוף – אבל לחיים עצמם יש

להניח. המטרה הסופית, הנחת העבודה והתמצית של המשטרים הביופוליטיים הן חיים נטולי תודעה, מוות מחשבתי בתוך חיים ביולוגיים.

←-- כמובן, האידיאולוגיה הנאצית היא הביטוי המובהק ביותר של הפשטת החיים הביולוגיים מכל אופני החיים האחרים. אבל צורות חדשות ובלתי צפויות של תנשופוליטיקה מתרגשות עלינו כל העת. מלבד המוזלמן, דוגמא קיצונית נוספת לניהול הביופוליטי של החיים היא הניאו-מורט, שמוחזק בחיים בעת מוות מוחי, שיש להבינו, כפשוטו, כצורה חדשה של מוות. גם הארכת חיים רדיקלית באמצעים טכנולוגיים – זו שהטרנסהומניסטים קוראים לה וחסידי הסינגולריות מצפים לה – אינה יכולה להיות מובנת אלא כצורה חדשה של חתימת הריבון בחיים ולא כביטול גמור של המוות, כמחזור חיים ארוך יותר ולא כקריאת כיוון.

←-- כדי להיחלץ מהביופוליטיקה, עלינו לחשוב מחוץ לפרדוקס הריבוני של ההפקרה, מחוץ למכונה שמפרידה חיים ביולוגיים משאר אופני החיים ומחוץ לפנקסי החיים והמוות של הריבון. בשביל זה אנו זקוקים לדיאלקטיקה

חדשה של המושגים "חיים" ו"מוות". המניפסט הפואטי של הבה להבא – "שהחיים לא ימותו והמתים לא יחיו" – הוא התחלה של מחשבה על צורת חיים פוליטית שלא מאפשרת יותר להפקיר חיים. רק מושג חדש של חיים שלא מפריד עוד בין עצם קיום לאופן קיום יאפשר חיים שלכוח על החיים אין לגביהם שום כוח.

←-- אם דינה של כל ביופוליטיקה להגדיר אזור שבו המוות מיוצר בתוך החיים, עלינו להגדיר אזור של חיים מחוץ למוות. באזור הזה המוות הוא לא אירוע עתידי שבו מתמצות כל אפשרויותינו, כך שההווה האנושית כבר אינה "היות לקראת המוות", כפי שטען היידגר, או "אוסף התפקודים שמתנגדים למוות", כפי שטען רופא המאה ה-18 חווייר ביעה. ההווה האנושית החדשה חייבת להופיע בתור אזור שבו כל התפקודים של החיים הביולוגיים מושהים ומוכרזת צורת החיים החדשה, שראוי להיאבק עליה.

←-- בפרק הנקרא "אדם: חיה שורדת או סינגולריות נצחית?" בספרו "אתיקה", הפילוסוף אלן בדיו מסביר שדווקא האתיקה של זכויות

האדם היא שמייצרת את החיה האנושית כקורבן. היא מבקשת שנצלח את מחזור חיינו "ללא פגע", בדומה לצו הקפיטליזם המורה לנו למצות את רווחינו "ללא רעיון".

←-- להגדרה הקורבנית של נשא הזכויות המולדות אין שום קשר לטוב, אלא למה שהוגדר אפריורית כרוע היחיד – המוות. לפיכך, אם יש בכלל "זכויות אדם", לא צריך להבין יותר כזכות החיים לא למות או לא להתענות, אלא כזכות החיים לעוד ועוד חיים, כזכויותיו של בן האלמוות, המזדככות בזכות עצמן ומזוכות מעבר לקונטינגנטיות הארעית של הסבל. את הפוטנציאל לאלמוות אפשר לזהות בפשטות כיכולת האנושית לחשוב עד תום כל סיטואציה, להוציא את כולה מן הכלל, לחלץ ממנה רקמה של אמיתות.

←-- אמת היא רגע שבו הסיטואציה לא מצליחה לייצר את המובן שהיא כל הזמן חותרת אליו, שבו כל הכללים המסדירים אותה מושהים מתוקפם. זהו הרגע שבו היידן, חלוץ הזרם הקלאסי במוסיקה, מופיע בסיטואציה הבארוקית. אמת, אם כן, היא החדרה של הבדל

במה שמבקש להעניק מצג שווא של זהות עצמית, או ההגדרה הבלתי אפשרית של החדש במונחי הישן.

←-- אם מוות בהגדרתו הרגילה הוא אי קיום, אז את אי הקיום של הדבר החדש אפשר לכנות מעתה מוות - מוות שמקבל עתה את אותה משמעות של עודפות של חיים, של יותר חיים מהחיים שכבר יש לנו, של אפשרות חדשה שעודפת ומייתרת את כל הקיימות. המוות במובן הישן שלו כתום כל האפשרויות יכול להיות מובן מעתה כהשבתה: כהפסקת פנקסנות החיים והמוות של הכלל הישן, כהשבתת המחשבות הישנות כולן. במונחים ביופוליטיים, עלינו "לתת להן למות".

←-- בן האלמוות, בסופו של דבר, אינו אלא מי שמכריז על כלל המחשבות והחוקים כולם כעל בטלים, על כך שהכלל עצמו מוציא את הריבונות שמסדירה אותו מן הכלל. במצב כזה החוק לא מוציא יותר מן הכלל את החיים, אלא החיים מכריזים על החוק כעל מחוץ לעצמו, כעל לא סביר, כעל פתוח לדיון אינסופי.

() אבנר עמית

מעבר לבטון
ירח מלא
מזכיר שיש
מעבר לבטון

הלכה גדלה
יש מי שדואה
יש מי שדואג
למחזקבים מאחור

הלכה גדלה
יש מי שגלהם על אכל
יש מי שגלהם על אור

352 אבנר עמית

לישון ביחד
בחרף

לישון ביחד
פה לערף

43
88

42
88

() אבנר עמית

אני טובל
או אני חובל

אני קים
או אני בים

-

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

ג'רמי פוגל

אלוהים

ראיתי את ידי האלהים בעיני האלהים ברכבת התחתית בפריז
הבנתי שהכל קורה תמיד ברכבת התחתית בפריז
חפיתי לאלהים ולרכבת התחתית בפריז
נבלעתי אל תוך אלהים ואל תוך הרכבת התחתית של פריז
אלהים הוא הרכבת התחתית בפריז

ועכשו, אלהים, ועכשו

כל מה שאני כותב הוא תפלה
כל מה שאני אומר הוא תפלה
כל מה שאני עושה הוא תפלה

כי אני לך זונה

וחיי הם תפלה

תפלה אחת גדולה

$\frac{45}{88}$

$\frac{44}{88}$

בסין ראיתי שדות של ארז
עוד ועוד ועוד שדות ארז
אינסוף של שדות ארז

לא מספיק שדות ארז
רוצה עוד ועוד שדות ארז

אלהים הוא שדה ארז

ואני בן אדם
ואינסוף שדות ארז
שדות ארז שראיתי וחזיתי
אני אלה הוא אכבר
אללה ואכבר ואינסוף שדות ארז

ואני רואה את האור שאת מקרינה על רחוב יהודה הלוי
שכינה שכינה שכינה
כן, אני רואה את האור שאת מקרינה על רחוב יהודה הלוי
שכינה שכינה שכינה

אללה ואכבר הוא שדה של ארז
והתחנה המרכזית היא בית המקדש

התחנה המרכזית
היא בית המקדש
התחנה המרכזית
היא אלהים

אלהים הוא התחנה המרכזית ושדות ארז

עמנואל לוי

אני המשיח

משמים נשלחתי ובפי הבשורה
גאלה לך הבאתי מאבי הנורא
אני המשיח, זה סוף העולם
אני המשיח, אבטל את כלם

אבטל את הילדים, ואת הקשישים
אשאיר רק אותך מכל הנשים
אבטל את הדוסים ואת הערבים
ואותיר רק אותנו נאהבים

אבטל את השוואה, ואת היטלר נשכח
מי צריך את אושויץ כשליש לי אותך
אני המשיח מחולל הנסים
אני המשיח מי רוצה פרטיסים

47
88

האימפריה המדודה והריתמית של
הישגים וכיבושים כמותיים

גבריאל מוקד

לדוד אבירן

האימפריה המדודה והריתמית של הישגים וכיבושים כמותיים, המסומנים לעיתים בבהירות על פני אבני שפה מודפסות לעין שמש ותועפות קילומטרים של נייר מתגלגל, תבעה בלי הרף צורות העגלה ורישום מְשֻׁלָּה, אישור לרכישות אחוזים בלב מאפליה. צבעוניים בחושך זרמו פנים קרועים; אך בהירות לאור יום בלטו רגליים נכנעות ורכות של נערת שער, בין ריחות בנזין, גריל ורחש מיזוג־אוויר של בנייני זכוכית ומלט ביום חם וכביש נמס, אברים מזדווגים על רקע מודעת פרסומת, רשם־קול על חלומות מין וגדולה של משורר אומלל, תאוות שגיאות מין בחלל בשידור טלוויזיה מקצה מערכת השמש עד קֶצֶה, אדמירל לוויינים ונערות גמישות ומעריצות תחת קרני שמש. האימפריה הריתמית והמדודה של הישגים וכיבושים כמותיים על פני אבני שפה מודפסות ותועפות קילומטרים של נייר מתגלגל תבעה בלי הרף צורות העפלה וסימון מְשֻׁלָּה, אישור לאחוזים על פני מאפליה. על אף השקיעה המתמדת והרכה החזיקה עדיין היד הרועדת בטבלאות סיכומים, לוחות מדד של הישג כמותי, אשר ריחפו יחד עימה, מול העיניים, על סף התהום ונגררו לתוכה במיידיות מטעה ומרגיעה, כאילו גם שם יש שחר לדיוקי סימון של יכולת להגיע, למשל, ל־137, ולא לרדת ממנו ל־134, מפאת הצניחה החלומית. גם תוך צניחה חלומית בחלל אפל או בחלל בהיר וצבעוני, במירווח שומם או במירווח הומה, הזיזה היד הנזהרת את מתגי המתכת הקטנים על מדדי בוחן ארעיים של רצון ויכולת. שטרות נייר ועיגולי מתכת נערמו על דלפקי עץ ממורט לפני האשנבים הקטנים, המסורגים והמוארים, של הקופות, שהוקמו בכל פינה מתוך שפע נדיר ואינפלציה של רצונות המרה. אמנם איש לא הזכיר את הזירוז. על כך לא דיבר איש; אלא לכל היותר על מניעת עיכובים. אבל הצורה הראשונית של התבנית תבעה את הגשמתה המעשית. כך התעוררנו פתע לעיתים תוך ריצה חפוזת על פני עמודים, הצבת אבני שפה מודפסות בעליל וגלילת קילומטרים של נייר מתגלגל לאורך הדרכים, חניגת קלמרים וקלף, יריעות מתמשכות של ציוני קווים וסימונים לראשי בקר ולעדרי געגועים, לְמָה שגרשם כבר וְלָמָה שלא נרשם עדיין, היחס ביניהם, היקפי מפות, נתונים טופוגרפיים ושרטוטים בדיו ירוקה, אדומה וסגולה, דפדפות גרפיות קטנות, צבעוניות ונקיות למישעי, נודפות ריח דפוס טרי, פרוספקטים של התקדמות קווית ומזנקת, לוגריתמים של עקומות שיבה, מדדי נפח מוחלט ונפח יחסי של דגמים רצוניים לגמרי, יכולת התעלמות מחלל הומה, צניחה

49
88

48
88

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

ניסיונית וניסיונות צניחה, היחס ביניהם, חתך הזהב של היכולת, רישום מיספרי של ניצוצות היהלום הגדול, שנתמקדו בו לפי שעה יחסי הקליטה והחומר הנקלט. על כל אלה דיבר המשורר הבווד וניסה לספור אותם בין חושך לחושך. מידת רישומם נחשבה לו בוודאי להישג כמותי גדול, הניתן מצידו לרישום ולמדידה. בין מדידה למדידה תמיד משהו נודע לו, לפעמים בגלל המדידות ולפעמים בגללו. אם הִשְׁאָרְת העקבות על הסלעים נחשבה לו להישג ממשי, חויבה תנועה אחרת לגמרי מאשר במיקרים שהישג הבנה ממשי נחשב כהישג ממשי, לרבות אינטגרציה של זרימה, מבלי לדבר על יצירת שדות כוח קטנים בחלל עד מות. אולם הכל היה כאן מופרך ומסובך. רק על דברים מעטים ניתן לומר כאן בקול צרוד ותקיף: רק כך, רק כך. רק שמץ מהקביעות היה באמת מבורך. למשל, שדות כוח קטנים בחלל הומה: יצירתם היתה בוודאי רחוקה מהישג ממשי. אבל בתנאים מסוימים ומוגדרים היטב, כל אחד מבין, דעת לנבון נקל, כי שדות כוח קטנים בחלל עד מות, לא היו ראויים, כאות, לגיבוי כזה. מי יכול להפריד באמת עד הסוף בינם ובין רישום עקבות בסלעים? איך ניתן הרישום לביצוע בלי יצירת יחידות רישום קטנות, אשר כל אחת מהן פעלה כשדה כוח בזעיר אנפין? אפילו אוֹסֵף חומרי הרישום, עידוד ידידים קרובים לסייע לפעולות מיתקן הרישום הניסיוני, הקמת המעבדות, וכיוצא בהם סעיפי היסוד, הקרינו על סביבותם כוח בל ייאמן, שגם בהיותו, אולי, קטן בהשוואה לסביבה, היה גדול מידי בהשוואה לרצון המוקפד שלא ליצור שדות כוח קטנים בחלל עד מות. אבל באמת, לפעמים, תבעה דווקא אינטגרציה של זרימה, מחוץ לקביעות אחרות לגמרי ואפשרויות מיותרות לחלוטין, גם זרימה איטית או מעגלית במעגן שדות כוח קטנים, בהתגבשות זרימה בשדות כוח קטנים. האם אפשר אחר כך לפרק בשיוויון לב עולמות זעירים ונקיים אלה של בריות צעירות ורוחשות טוב, המציבות, למשל, מנות קטנות ומסודרות בהקפדה של לחם פומפרניקל ואגסים במנטה על השולחן, וקוראות בכבוד עצמי ובהידור שקט את עיתוני סוף השבוע? לא, אי אפשר. לא בשיוויון לב: ולא הוא; לא ילד גברי. אף כי זה כבר לא היה שדה כוח, אלא שדה געגועים ואהבה. אבל לא תמיד ניתן להפריד בין השניים. גם בשדות הכוח הקטנים רעו, אולי, פעם עדרי פרא של געגועים וצמחו שיחי לב הארגמן, גילויים בודדים וחיישניים של אהבה, בעלי קוצים חדים ועלים ירוקים וחיוורניים. אבל עתה, בשדות הכוח הקטנים, לא רעו מעולם עדרי פרא של געגועים ולא צמחו שיחי לב הארגמן, גילויים בודדים וחיישניים של האהבה, בעלי קוצים חדים ועלים ירוקים וחיוורניים. או הישגים ממשיים, בין הישגי הבנה ובין הישגים מסוג אחר: מי יעז לומר, שלא תבעו לעצמם הקמת שדות כוח, מסלולי המראה אמיתיים ומוחשיים מְמָלֵט עם דגלוני איתות, בנייני זכוכית ומיגדלי מתכת עם מדרגות לולייניות ומסחררות, מיגרשי נחיתה ומידשאות ירוקות, מרבדים לחים, שליווים ורחבי ידיים בין מיתקני זינוק. בין הישג כמותי ורישום עקבות בסלעים היו רק הבדלים קטנים מאוד מבחינות שעינינו אותו. כל

רישום היה כאן הישג כמותי וכל הישג כמותי הועד לרישום. אבל צניחה ניסיונית או ניסיונות צניחה היו באורח זמני מעבר לרישום עקבות בסלעים ויצירת שדות כוח קטנים עד מות בחלל הומה, היו מחוץ לעולם הומה של שדות כוח או עולם דומם של רישום שקדני. במובן הפשוט ביותר יצרה הצניחה החלומית מירווח ניסיוני, אתנחתא אקספרימנטלית של צעצוע מוכני מרחף חדש, המזמזם בחושך, ולא הרי מצב ניסוי מאוחר, הנזקק למרכאות, כהרי מצב ניסוי מוקדם ביחס, ראשוניות תמימה וזינוק בערפילה. ההצלחה בניסיונות צניחה לא היוותה בהכרח הצלחה מובהקת בתחום צניחה ניסיונית. ברור: הניסיון לעשות משהו לא היה בהכרח משהו ניסיוני: ובפרט בתחום ערפילי וחלומי כל כך. בעת רחיפה שקטה בחלל בין ענני פוך לבנים ועבי מוך ורודים ותכולים, לא היה צורך במיבצעי ראוות ניסיוניים, בפרט לאחר שניסיון הצניחה הוכתר בהצלחה רגועה ושליווה כל כך. אך גם בעת ההכנות לצניחה הוכרו ההבדלים בין מי שניסה פשוט לצנוח וליפול בחלל, צולל בתנועות שחייה בין קירעי עננים וגרעיני גשם, החבויים בלב קדרות מתאבכת, ערפילה מהמה של רוחות, קור ורעננות לחה, לבין מי שחפץ להפגין גם בלב השואה סיגנון צניחה מסוים, חציית עננים כלפי מטה בזווית קבועה, המסמלת בעליל משהו, תוך מהפך בגובה נבחר מעל הקרקע, המסמל משהו לא פחות, אפשרויות אם לא תכנים, תכנים אם לא אפשרויות, פרופורציות אם לא הסברים, סיכומי ניסיון קודם אם לא ניסיון שוטף. וגם אם היתה הצניחה תחום חדש ובלתי ידוע, עדיין ניכר ההבדל בין צניחה ניסיונית לבין ניסיונות צניחה מתוך אמתיה או מתוך געגוע.

יואב עזרא

מנסה לשמור על התחת שלך

יואב עזרא

גאון

לא כְּדַאי לָךְ לְהִשְׁתַּתֵּף
בְּתַחֲרוֹת הַתַּחַת הַיָּפֶה בְּעוֹלָם
בְּשִׁבִיל מָה לָּךְ כָּל
מַפַּח הַנֶּפֶשׁ הַזֶּה
קִצַּת פְּרוּרֵי לֶחֶם
וְהַתַּחַת שֶׁלָּךְ שְׁנִיץָל
תַּחַת
תַּחַת
תַּחַת
אִישׁ תַּחַת גִּפְנוֹ
תַּחַת תְּאֻנָּתוֹ
גִּפְנוֹ שְׁלִי
תְּאֻנָּה שְׁלִי

על הצלב יש מקום לצלוב אחד
אבל גאון
מעניק לקהל
את האשליה
שהכל קל
כל היסורים
כל הפאבים
גם אתה יכל

זה מה שאתם

יואב עזרא

שְׁנֵי גִּיּוּקִים בְּמִדְבַּר סְהֶרָה מִתְחִילִים לָרִיב
אֶחָד עִם הַשֵּׁנִי עַל מְקוֹם

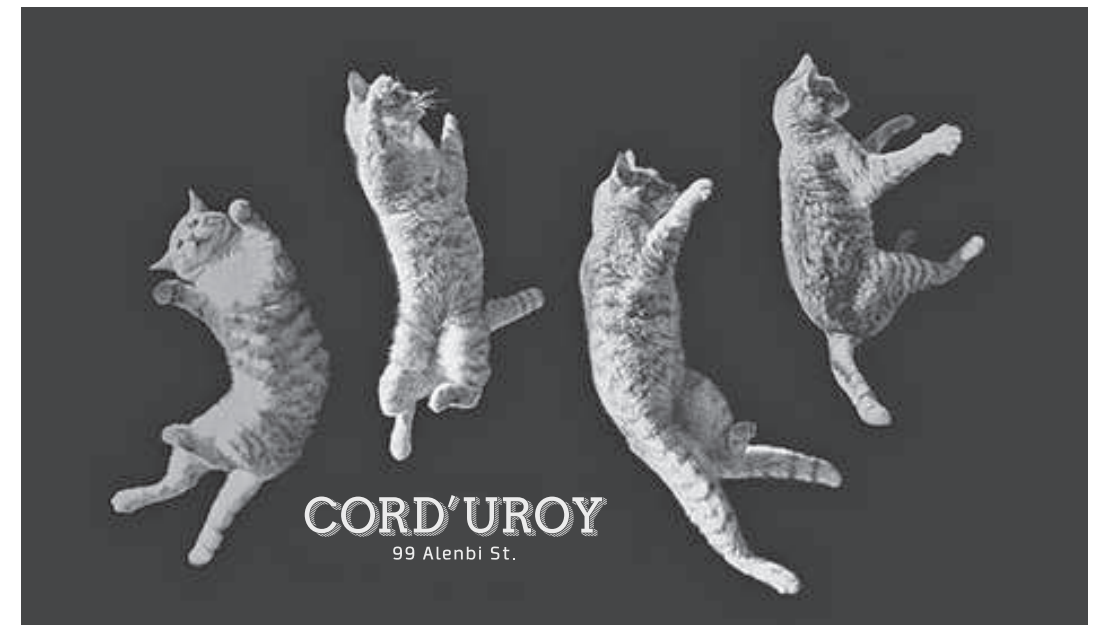
שששיר

אבישי אלישע אדנבורג

הַרְגוּנִי אוֹ הַגְּלוּנִי אֶל לֵב יְשִׁימוֹן
כִּי אֵינִי שׁוֹתֵק עוֹד וְהַדְמָמָה יִקְרָה לִי
כִּי אֶזְנִי מִדְּבָרוֹת בְּטִלָּה וְטוֹרְפוֹת דֶּלֶק
בְּפֶה פְתוּחַ וְרוֹעֵשׁ.
אֱלוֹ אֶנְלִיל נֶעַר הַיִּתִּי, אוֹלֵי הַיִּתִּי
מְטִיחַ מְטָרִי קוֹנְפֵטִי עַד תְּדַמֶּם הָאֲדָמָה.
הַיִּתִּי נוֹתֵן נֶצַח עֲבוּר הַדְמָמָה הַדָּקָה
וּמִפְסָגַת הַשְׁתִּיקָה מְצוּהָ אֶפֶס דְּבוּרִים
וּמְקַדֵּשׁ רַק אֶת אֵין דְּבָר
שְׁאִין כָּלֵל לְהַגּוֹתוֹ.
וַיְהִי שִׁשְׁשׁ...
הַיִּינוּ רַק כּוֹתְבִים וּמְבִינִים אוֹלֵי
וְיָדָאִי לֹא מִתְחַלְקִים
עַל לְשׁוֹנוֹתֵינוּ
וְנוֹפְלִים עַל הַלְחֵי שְׁבִין הַשְׁפָּה הַמוֹצָצֶת
וְהָאֵזוֹ הַבְּטִלָּה

57
88

56
88

T. gondii

T. gondii

רְצוֹנִי, בָּזָאת וְשָׁלָא בָּזָאת, בֵּין שְׁהֵנוּ כָּעַת וּבֵין שְׁאִינוּ כָּעַת, לִהְיוֹת מְשׁוֹרֵר
גָּדוֹל, כְּלוֹמֵר, טַפִּיל מַדְבֵּק, אֶל תְּבִינוּ אוֹתִי לֹא נָכוֹן, אֶל תְּבִינוּ אוֹתִי כָּלֵל,
מָה יֵשׁ לַהֲסָבִיר - רַק לַחֲלוֹת, לְאֶרֶח, לַהֲעָבִיר - נִשְׁאִיּוֹת וּפּוֹנְדֻקָּאִים, מְאֻלְפִי
מִח-מִכְרוֹת שֶׁל תְּאִים אֲפָרִים, חֲמִימֵי זָכְרוֹן-אֲשֶׁתֵּדֵל לִהְיוֹת חֹסֵר פֶּשֶׁר, הַנֶּגַע
הַקָּל בְּתַבָּל, לֹא אֶקְדִּיחַ אֶת גּוֹפְכֶם כְּשִׁפְעַת מְדָנִים, לֹא אֶכְאִיב לְאַחֲרֵיכֶם
כִּי־לֵד מִזֶּה אֶכְזָב קָדִים, מֵאִישׁ וְעַד בְּהֵמָה לֹא תִהְיוּ עֲבוּרֵי פּוֹשְׁטֵי חַיִּים, הִסִּירוּ
מִדָּאג מִמִּצְחֵיכֶם, יֵשׁ לִי נִסְיוֹן רַב גִּלְגּוּלִים, הִתְחַלְתִּי מִמַּעְיו הַמְשֻׁמָּשִׁים שֶׁל דָּג
זָהָב עֲרִירִי, הִתְקַדַּמְתִּי לְמַחֲסָה אֶקְלֶקֶטִי בְּרִיר שֶׁל חֲלָדָה כְּרוּתַת אֶזֶן וּמְרַבֶּת
זְהוּמִים, הַפְּלִגְתִּי מִמֶּנָּה לְאִטָּם לֵב בְּחִזִּיר יִבְלוֹת שְׁלֹעַס אִימִים, וְהִרְיֵנִי לִפְנֵיכֶם
מְדֻרְדָּר לְשִׁיר, תְּלוּתִי, מְקַבֵּץ נוֹירוֹנִים לְרַגַע מְרַב תְּאִיִּים, כּוֹשֵׁל לְשִׁבוֹת חוֹן
עִם נְגִיף הַשֹּׁפָה, זֶה לֹא בִסְדֵּר לִהְיוֹת כֶּף - אֶרֶךְ, חוֹשְׁפָנִי, בּוֹדֵד - מַחְנִיק אֶת
תְּקַבְּלוּ אוֹתִי בְּפִיחַ מְלָה, הִיִּיתִי פֶשׁוּט יוֹתֵר, אִמְבִּי, בְּבִטָּנוּ שֶׁל חֲתוּל אֲשִׁפְתוֹת
כְּעֶשְׂרָה, פּוֹעֵם מִפֶּה לִפֶּה בְּרַכְבֶּת תַּחְתִּית, וְהִנֵּה נִקְלַעְתִּי לְמַבּוּי סְתוּם מִסְתוּם,
שִׁירָה, וְעוֹד עֲבָרִית, לֹא אוֹמֵר לָכֶם אֲנִי מִכֶּם-עֲתִיד, אֲבָל אוֹמֵר לָכֶם אֲנִי
מִכֶּם-עֲתִיד

58

88

59

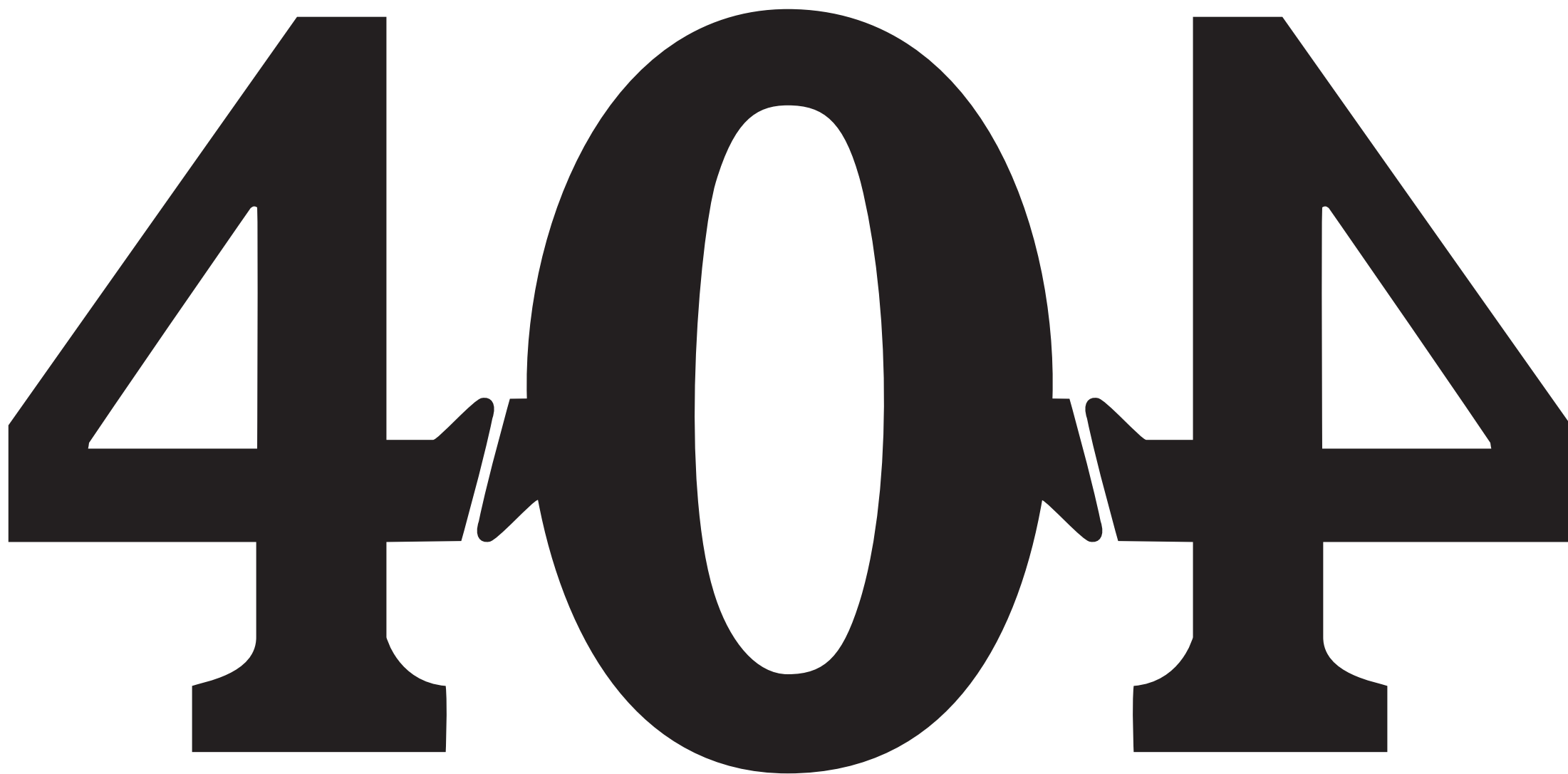
88

יוֹנָדָב פִּרְדִּידָמוֹן

The night of the very living (and
pissing) not dead enough

תִּמְלֵא לִי דִקְל, הַפְּצִירָה, הַפְּצִיעָה, בְּפֶה מְלֵא תְבוּטָה וְחֹסֶר שָׁנִים,
מִעַל רֹאשִׁי, עֲשִׁלְפִים, בְּחֹשֵׁי עֵנָף, בְּרוּכֵי עֵרְוֹן חוֹרְבֵנוּ בְּחֶמֶר,
הִיָּתָה הוֹקֵלֶסֶטִית קִשָּׁה, לֹא פָמוֹ שִׁירָה עֲבָרִית, בּוֹעֲשֶׁת לְעֵינַיִם,
בַּח-קוֹל מִהֶמְנוּקִיד הַעִירוֹנִי הַבְּהֻבָּה עֲלֵיָה עֲמֻסָּהוֹת יִדֵּל, בִּשְׁחוֹן, עֲרֹר,
מִן הַהִכָּרוֹת, נִיֵּדָת, נִפְלְטוּ פִלְפִּיָה שְׁנֵי זֵהָר, לֹא הֶאֱפוֹנוּ-עֲלֵם סִנְוִירִים, עִם הַהֶסְפָּר, אֲגֻרְוֹפִים,
"עֲדִין לֹא סִיָּמָחִי", וְהַמְשִׁיכָה לְהִשְׁחִיזוֹ, רִעַץ שְׂפָמוֹחַ נִצְרוֹ לְעִבְרָה, "סִגְרִי הַחֹר",
"סִלִּיקָה, אֲתָם הַנְּבִיאִים מִהִרְשֹׁמוֹת מְחֻנָּה?" וְהֵם נִעְשׂוּ יוֹרְקִים, אֲלֵים, אֲלֵים,
הַבְּעִיָה טָפֵל, מְשַׁלֵּחַ כְּרֹבִיגִים עָלֵי דָשָׂא, מְטוֹלְלֶתָ קִיא, מְטוֹלְלֶתָ דְּמִים, לֹא מְשַׁחֲרֶת לְבוֹר

אאופס!
לינק חת
לאנגלית עבור
לעמוד 87

Oops!
DEADLINK
FOR ENGLISH
GO TO PAGE 87

DREAM IN WHICH THE DREAM IS SCALED TO SIZE

Kate Hall

Montreal, Quebec.
Author of *The Certainty Dream* (Coach
House Books, 2009),
from which this poem is drawn.

you have felt the world shrinking
all this time you
feel yourself growing into it you
let yourself be the shape of it yes
you are in the graveyard yes
it has gone too far the sky
has turned
into a replica of your mouth
and you are about to swallow
the whole world with you
in it you know
it was meant for you
when you dance with it
in the street you let it
lead and it takes your wrist
your hip ever so delicately your hip
you gather your small things
you have felt it coming
all this time you
having nothing to call it yes
you are in the bus station with
everything spread against the cold floor
yes you are scratching against the place
where no thing is yes you are

65
88

LULLABY

Laura Farina

The houses all around
are tucked in bed
and dreaming of other houses.

Vancouver, British Columbia.
She is the author of *This Woman*
Alphabetical (Pedlar Press, 2005). The
poems here are new.

The ones you see in magazines.
The ones that watch celebrities sleep.

Traffic is a sigh the city heaves
and bridges sag with exhaustion.
Their stomachs touch the ocean.

Hush, now.
Yesterday is tiptoeing across your lawn.
It spray paints concrete walls with silence,
a darker shade of grey.

Hush, now.
I will stay right here
and play solitaire on my computer
until tomorrow comes.

DAY

9am -
Junk mail recycled.
Slippers stepped out of
and doors locked behind.

11:30am -
The clank of the mailbox closing
is from another time.

Noon -
How sunlight touches sidewalk
is a private matter
between sunlight and the sidewalk.

2pm -
Brown things
step aside
for green things.

4.45pm -
Winds have already parted
all the hair
they can part for one day.

5.30pm -
Interview
with a lonely
piece of highway.

9pm -
This window
might open.
This sky
might spill
and pool.

67
88

66
88

LEGION

Lance La Rocque

My mother came home to the projects
 from the war.
 What war?
 There was a war.
 And her hair was white.
 She was nineteen
 and her eyes were all over the devils.
 Mostly Men. Slipping in and out.
 Her children hid
 from her
 from them
 from everyone
 in the enormous energy of their little bodies.
 In the trenches of the bedroom
 bunkers of the bathroom
 minefields of the kitchen.
 To survive it we were vermin.
 A legion of happy rats!
 Dispersed in the shadows.
 Hoarding the dark.
 She was lo—
 There was no war!
 There is only war.

Wolfville, Nova Scotia.
 Author of the chapbook *Gross*
Metaphysics of Meat (Proper Tales
 Press, 2004) and the book
Vermin (BookThug, 2012),
 from which these poems are drawn.

69
88

FUNDAMENTALISM

Overhead
 the bird rings
 like a phonecall from heaven
 that I can't pick up
 but like this
 easy
 I break its neck anyhow
 press my ear to its heart

 and listen

 as you must listen

 for the voice of my God.

68
88

THE WOMAN WHO ATE ALL THE FOOD

Pearl Pirie

in the house kept eating until
she ate all the food in the store
then all the food in the city then
all the food in the world. then
she was tired of getting a fat belly

so she decided to grow all the fat
out her bellybutton instead.
it was a tube like Pinocchio's nose.
one day while she was looking
for more food and pants big enough,
a little girl saw it and cut it off.

she thought it was a balloon
and she flew it until she got bored.
it fell down from the clouds and
landed on a picnic table.

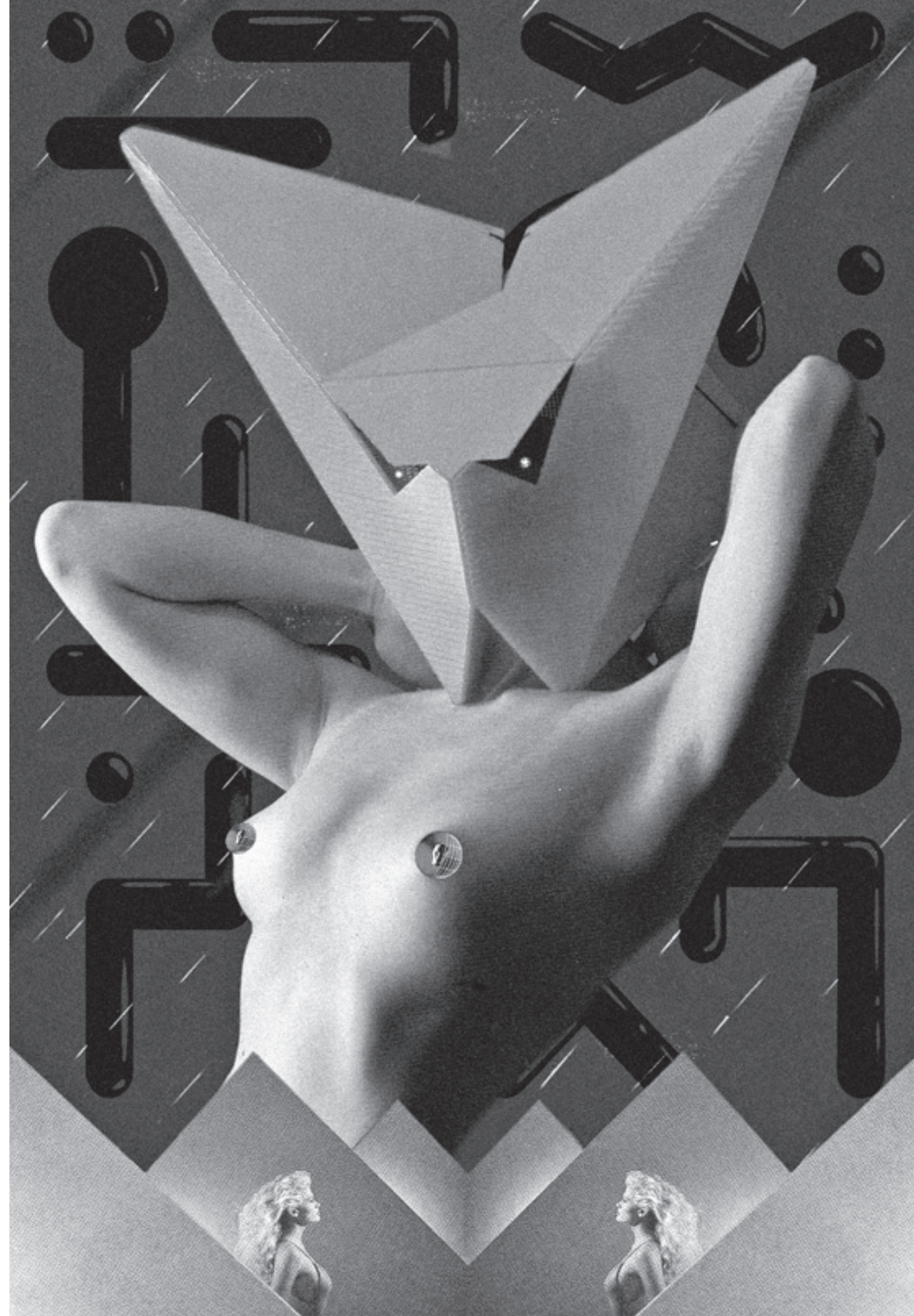
a hungry man saw it and thought
that's a nice sausage. he ate it all.
the fat exploded inside him
so that his clothes blew off
except for his underwear.

because he was a modest man.
his legs were bigger than a car, no,
a building. his legs were so big
that when his right flip flop fell off
he had to look for it on another block.

and then he died because well,
everything has an ending. this is me.
this is not me. this is a ball. this
is not the ball. this is the universe
and somewhere is not this universe.

Ottawa, Ontario.
Books are *been shed bore*
(Chaudiere Press, 2010) and *Thirsts*
(Snare, 2011). The poem here is new.

71
88

NO TITLE RIGHT NOW, NO TITLE EVER!

Jim Smith

Arrived by police car
& arrived by metaphor

France kept my wallet
& France ate my lunch

The snow is little swastikas
& the snow is tiny invoices

Did Beckett have a dog?

Toronto, Ontario.
Books include *Translating Sleep*
(Wolsak & Wynn, 1989),
Leonel/Roque (Coteau Books, 1998),
Back Off, Assassin! New and Selected
Poems (Mansfield Press, 2009)
and *Happy Birthday, Nicanor Parra*
(Mansfield Press, 2012). The poems
here are from the latter.

WARNING SIGN INSIDE THE ORBIT OF MARS

A monkey flew into space, a dog flew after him, a bunch of
men flew after them, we made 17 footsteps on the moon
& retreated, there's a bunch of guys & a few women in a
fishing hut at the top edge of air, behold these works &
tremble, giant gas-bags of Saturn!

from A WHITE BICYCLE

Tom Walmsley

1

a white bi
cycle rolling do
wn a hill the
re is no ride
r no one sin
ging lore
tta lynn in
to the win
d no naught
y redhead wit
hout a he
lmet just a bi
cycle without a ride
r rolling be
side the lake.

Toronto, Ontario.
Recent books of poetry are
Rich and Dead as Dogs
(Proper Tales Press, 2012)
and *What Happened* (BookThug,
2007). The poems here are
from a sequence in progress.

75
88

2

only to my
self i ann
ounced you kill
ed me may
be it so
ounds too drama
tic i gave a
s good as i go
t but it do
esn't so
und like i kill
ed you & i do
n't wish you we
re dead.

74
88

3

you too
k off your thin
gs your fan
tasies real
ized sex may
be revenge the
y didn't be
lieve you
'd lie wit
h him the
y didn't real
ly know you
'd find some
one who'd be
have worse than me.

TEEN

You will buy a camera
You will take photos of plants poking through concrete
You will think it's profound

And it is profound

You will become vegetarian
You will frustrate your family with dining table defense of chickens and rain forest
You will think it's the right thing to do

And it is the right thing to do

You will have a crush on somebody
You will suffer that someone with every cell, yearn and stammer, stumble and burn
You will think it's real love

And it is real love

You will smoke marijuana
You will huddle behind plazas in jackets not warm enough for winter
You will think you are seeing the world in a new and true way

And you are seeing the world in a true, new way

You will require music
You will blast in both ears the raucous and raw, the mournful sweet
You will think it's the highest art

And it is the highest art

You will hate your body
You will hate your skin, chest, nose, teeth, hair, genitals, ears, legs
You will think that beauty is the answer to everything

And it is the answer to everything

You will read about horror
You will read about Hitler, Stalin, Pol Pot, Mao
You will think that humans are rotten and doomed

And they are rotten and doomed

You will live for the moment
You will not plan for the future because you see no future
You will think that everything you believe and feel will last forever

And it won't last a decade

Careful with my paper trail
Like a pirate through the torrents I sail
And I make sure the words all rhyme

Because government is organized crime

Finally as I drift to shore

Taxman he asks me for more

He knows my life's worth more than a dime

Because government is organized crime

Oh lord you got me feeling sublime

You know that government is organized crime

Government thought me for a fool

Thought I'd send my kids to school

You know I'd rather be doing time

Because government is organized crime

Next life so I don't feel no grief

I wanna be an accountant or a lawyer or a thief

And I'll stay quiet as a mime

Because government is organized crime

Oh lord it is the sign of the times

You know that government is organized crime

A TEXT FROM WILLIAM CARLOS WILLIAMS

Elyse Friedman

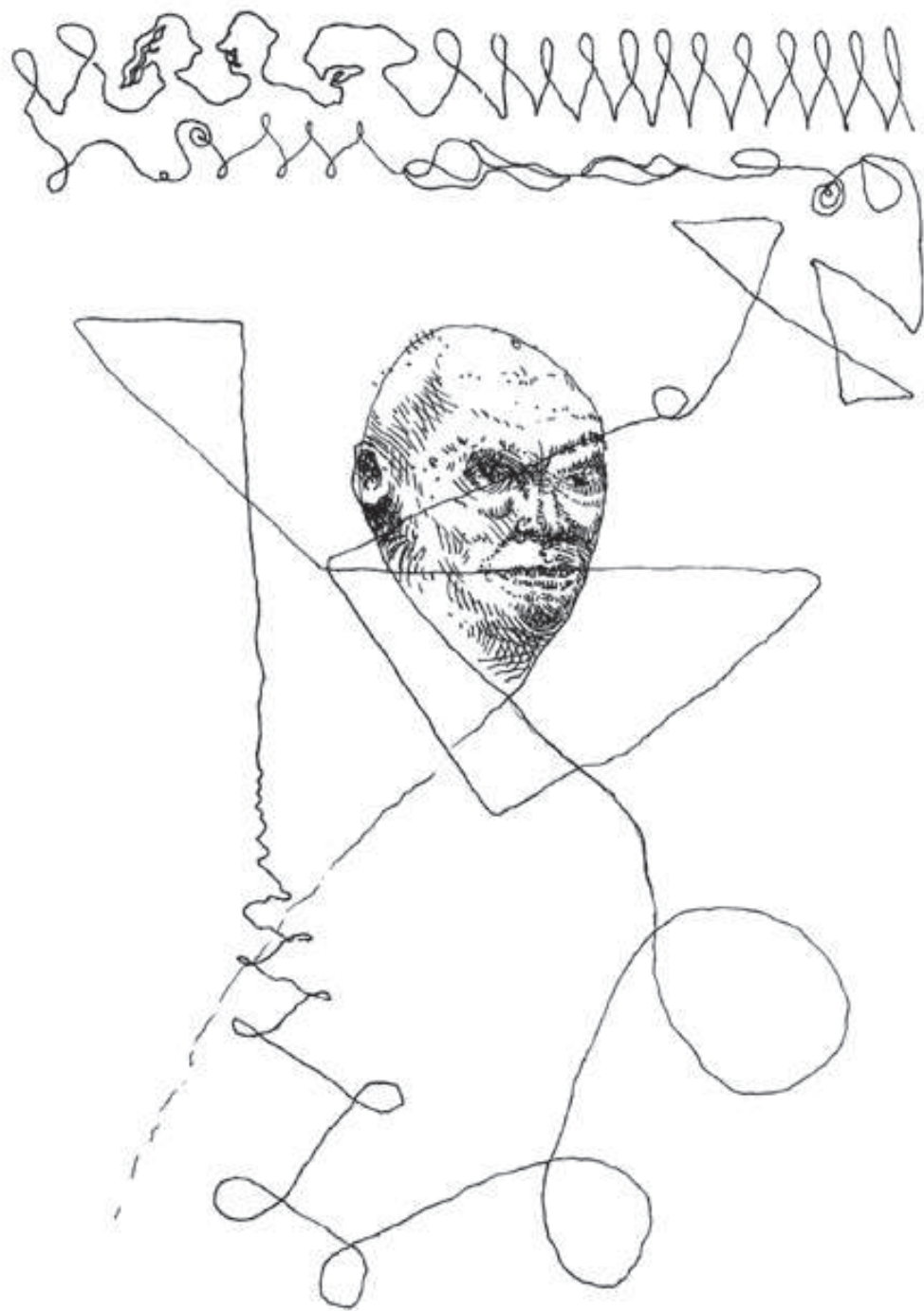
Dis S Jst 2 SA

Ive e10
d plums
dat wr n
d icebox

n wich
u wr proly
saving
4 Bfast

4give me
dey wr Dlish
so swEt
n so cold

Toronto, Ontario.
Author of one book of poetry,
Know Your Monkey (ECW Press,
2004). The poems here are new.

FOUR WAYS OF LOOKING AT AND RASSLIN' AN ALLIGATOR

Mark Laba

Vancouver, British Columbia.
Author of countless chapbooks
and one full-length book,
Dummy Spit (The Mercury Press,
2007). The poem here is new.

83
88

I

A man and a woman and an alligator
Wear sagging pantaloons
And smell of summer fields, skeletons and meat gravy,
Their shadows traced by blotchy blackbirds with grim hallucination.

II

I was of three minds,
The alligator, the blackbird and a discarded mouth organ
Left on the shore of a blobby sea
Dark marine with the hems of beggar's capes,
Happy fecundity
You phantom glass-blowers of North America.

III

Yowzah, yowzah, yowzah
O thin tailors of Vesuvius,
Your warbling is like the blindness of ground beef,
The inescapable rhythm of newspapers blown by the coughing
That brings poetry
To the pineapples of artifice.

82
88

IV

Is that an alligator in your pants
Or do you just want to rassle me
Under the sassafras tree
Greased with the jelly of a perplexed machine.
The alligator rests but the blackbird is wary, taciturn,
A papier-mâché ventriloquist dead on a sofa near Lake Geneva
Knows this and remains as bitter as a dried leaf
Pressed between the pages of a nudie picture book
Begetting tubas and purple prunes of engorgement.

WHAT HAPPENED

Alice Burdick

A chicken ate my heart.
Sternly, I forced angels
on the snow. Enforced my fairies
on the growing dusk.

They all leap so high,
these mystic fleas,
ordnance of teeth when you're
just a little bullet.

I gritted my teeth
because I read it in a book,
and the moon rested her big butt
down on the downy vague clouds.

Hello, gloom.
Hello, plume of nasal spray —
artificial or not, you're made of mist.

Mahone Bay, Nova Scotia.
Author of several chapbooks,
and three books,
Simple Master (Pedlar Press, 2002),
Flutter (Mansfield Press, 2008),
and *Holler* (Mansfield Press, 2012);
this poem comes from *Holler*.

85
88

DAY JOB

Jaime Forsythe

It's not a gorilla. It's a man
in a gorilla suit. Maybe his true
loves are telescopes, lawn furniture,
or the lottery. Unanticipated risks
of contract employment include
velcro chafe, heat stroke, faux fur
allergy. A dog nods at him, wants to talk
shop. A shuffle around the circus perimeter
reveals nothing unusual.

Eyeholes erase the shades
between fear and delight. He lunges,
mistakes a balloon for a human
head, embraces a zebra. A real one. They are one
two-headed creature who is not faxing invoices
or filing files. The trampolinist somersaults,
elastic returning her to the sky,
again and again and again.

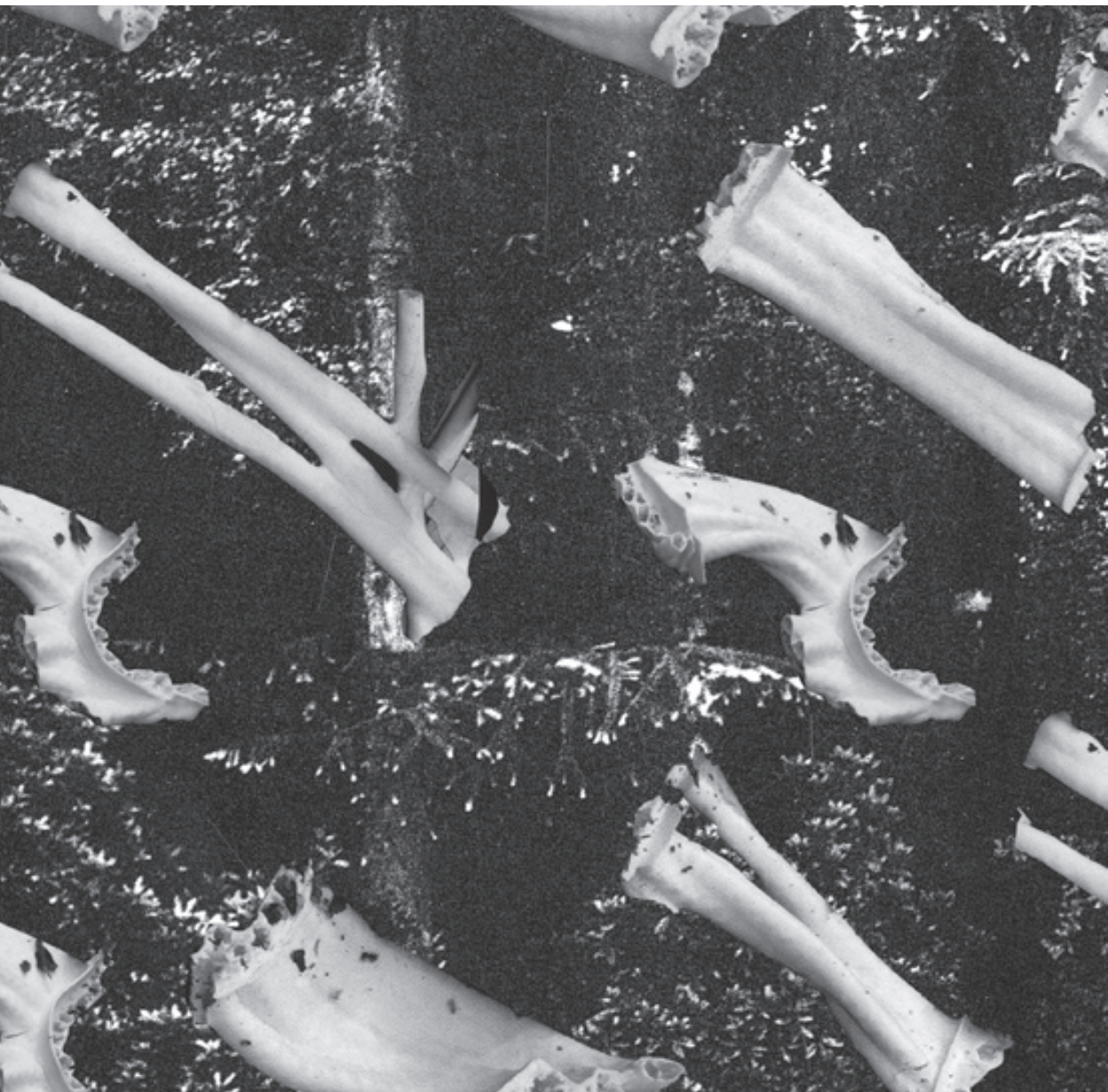
Halifax, Nova Scotia.
This poem is from her first
full-length collection, *Sympathy
Loophole* (Mansfield Press, 2012).

84
88

RECKLESS CANADIAN POETS

curated by **Stuart Ross**

86
88

In Canada, most of which becomes covered in snow for six to eight months each year, there is a three-way poetry battle, between the formalists (who still worship 1950s poet-messiah Irving Layton), the spoken worders (who aren't actually poets), and the reckless. I side with the reckless. Canada is butted up against the big monster U.S.A., with a shared border 8,891 kilometres long, and the only imports I'm glad for are humour and recklessness in poetry. This, I hope, at least partly explains my selection of some of the best poets writing in this country.

Stuart Ross
Cobourg, Ontario

מה
הדיבור
בעולם
המשורר
באנגלית

ספישל קנדה

Hava LeHaba #00003

Let Us From Now On

זואחים גרין

• ציודי ספרים •

פרישמן 90
03-5238501

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased by 1.5 million (1990–1999) (Department of Health 2000).

There is a growing emphasis on the need to improve the quality of care in the public sector. The Department of Health (2000) has set out a number of key objectives for the public sector, including the need to improve the quality of care, to reduce the waiting time for treatment, and to improve the efficiency of the system. The Department of Health (2000) has also set out a number of key objectives for the private sector, including the need to improve the quality of care, to reduce the waiting time for treatment, and to improve the efficiency of the system.

The Department of Health (2000) has also set out a number of key objectives for the voluntary sector, including the need to improve the quality of care, to reduce the waiting time for treatment, and to improve the efficiency of the system. The Department of Health (2000) has also set out a number of key objectives for the independent sector, including the need to improve the quality of care, to reduce the waiting time for treatment, and to improve the efficiency of the system.

The Department of Health (2000) has also set out a number of key objectives for the public sector, including the need to improve the quality of care, to reduce the waiting time for treatment, and to improve the efficiency of the system. The Department of Health (2000) has also set out a number of key objectives for the private sector, including the need to improve the quality of care, to reduce the waiting time for treatment, and to improve the efficiency of the system.

The Department of Health (2000) has also set out a number of key objectives for the voluntary sector, including the need to improve the quality of care, to reduce the waiting time for treatment, and to improve the efficiency of the system. The Department of Health (2000) has also set out a number of key objectives for the independent sector, including the need to improve the quality of care, to reduce the waiting time for treatment, and to improve the efficiency of the system.

The Department of Health (2000) has also set out a number of key objectives for the public sector, including the need to improve the quality of care, to reduce the waiting time for treatment, and to improve the efficiency of the system. The Department of Health (2000) has also set out a number of key objectives for the private sector, including the need to improve the quality of care, to reduce the waiting time for treatment, and to improve the efficiency of the system.

The Department of Health (2000) has also set out a number of key objectives for the voluntary sector, including the need to improve the quality of care, to reduce the waiting time for treatment, and to improve the efficiency of the system. The Department of Health (2000) has also set out a number of key objectives for the independent sector, including the need to improve the quality of care, to reduce the waiting time for treatment, and to improve the efficiency of the system.